

ถึงจะร้ายแค่ไหน
ก็รักได้แค่คุณคนเดียว

ถ้า//ถ้า//ถ้า
จน

รัก

มีคุณรญา

บทนำ

เสียงดังสนั่นจากการปะทะกันของรถไม่อาจเรียกสติผู้ที่กำลังพุน้ำร้อนให้อยู่กับพวงมาลัยรถได้ กระทั่งเสียงแตรรถที่ตั้งไม่หยุดก็ไม่อาจดึงอิงจันทร์ออกจากภวังค์ ในหัวของเธอตอนนี้มีแต่ภาพบาดตาบาดใจที่เธอเพิ่งเผชิญมาฉายวนซ้ำๆ ภาพว่าที่สามีกำลังจับมือผู้หญิงคนหนึ่งในรถคันนั้นทำให้เธอหายใจแทบไม่ออก

ขนาดว่ารถคู่กรณีขับหนีไปแล้ว หญิงสาวก็ยังไม่ทันสังเกต อาจเพราะว่าสายฝนที่กำลังกระหน่ำลงมาทำให้อีกฝ่ายได้ที่ฉวยโอกาสหนี ทั้งฝนทั้งน้ำตาผสมกัน หัวใจเธอร้าวรานยิ่งกว่าถูกหั่นขาดเป็นวันๆ เพราะความจริงที่เพิ่งพบเจอ จึงได้แต่ร้องไห้โฮออกมาอีกคำรบด้วยความเจ็บใจ

ในหัวหญิงสาวถามตัวเองซ้ำๆ ว่าชีวิตอันสมบูรณ์แบบของเธอจะจบสิ้นง่ายๆ แบบนี้นะหรือ... บัดชบจริงๆ

ก็ออกๆ

เสียงเคาะกระจกกระทันหันทำให้อิงจันทร์สะดุ้งเฮือก ก่อนรีบเช็ดน้ำตาออกจากใบหน้าอย่างลวกๆ จากนั้นจึงกระวีกระวาดลดกระจกรถลง วินาทีต่อมาเธอก็เห็นใบหน้าคมคายของชายหนุ่มคนหนึ่งที่โน้มตัวลงมาหา ขนาดว่าเธอตาพว้าเพราะหยาดน้ำตาและสายฝน อิงจันทร์

ยังสัมผัสได้ว่าผู้ชายตรงหน้าหล่อมากจริงๆ หล่อจนเธอลืมความเศร้า
ไปชั่วขณะเลยทีเดียว

“เป็นอะไรหรือเปล่าครับ” น้ำเสียงที่เขาเอ่ยถามเธอนั้นร้อนน
พร้อมกับที่ตากวาดมองเพื่อหาร่องรอยการบาดเจ็บจากอุบัติเหตุ
เมื่อเห็นว่าเนื้อตัวของหญิงสาวนั้นปราศจากบาดแผลภายนอก เขา
จึงค่อยโล่งใจขึ้นมาเปลาะหนึ่งก่อนเอ่ย “คนที่เขาขอบคุณ เขาหนีไป
แล้ว”

“ฉันทัน...”

“คุณรีบโทร. หาประกันก่อน ผมเพิ่งเรียกตำรวจ” คราวนี้
เสียงของเขาเข้มและฟังดูหนักแน่นกว่าเดิม

อิงจันทร์แดงตัวขึ้นนั่งหลังตรงพร้อมกับพยักหน้าหงิกๆ อย่าง
ว่าง่าย

“รถไม่ได้ติดแก๊สใช่ไหมครับ”

“ไม่ค่ะ” อิงจันทร์ตอบด้วยเสียงแหบแห้ง จากนั้นจึงพยายาม
ความหาเอกสารในรถเพื่อติดต่อประกันของเธอตามที่เขาแนะนำ
“ฉันทันไม่ได้เป็นไร ขอ...”

“จันทันก็อยู่บนรถก่อน ฝนตกหนัก อย่าเพิ่งลงมา” พุดจบชายหนุ่ม
ก็วิ่งย้อนกลับไปทางรถของตัวเอง ทั้งให้อิงจันทร์ได้แต่อ้าปากพะงาบๆ
เพียงนึกขึ้นมาได้ว่าเขาตากฝนคุยกับเธอตั้งนาน... เสียหาย หน้าก็หล่อ
หุ่นล้ำบั๊ก ติดอย่างเดียวคือดูยิ่งกว่าพ่อของเธอ

“จะสั่งอะไรหนักหนา... เห็นว่ามีลิบมือหรือยังงั่งถึงได้สั่งจ้ง”

อิงจันทร์บ่นอุบกับตัวเองพร้อมกับมองค้อนร่างสูงอย่างขุ่นเคือง
แล้วก็เห็นว่าเขาเพิ่งแทรกตัวขึ้นไปนั่งบนรถคันหลัง ขณะเดียวกันเธอก็
พยายามสะกดความไม่พอใจไว้อย่างสุดความสามารถ ด้วยรู้ว่า
ทุกสิ่งทุกอย่างที่คนแปลกหน้าซึ่งหล่อมากพุดมานั้นเป็นความคิดที่
ถูกต้อง

ตอนนี้สิ่งที่สำคัญที่สุดคือจัดการเรื่องบ้านโดยตรงหน้าให้จบ หากอยากจะทำกลับไปร้องให้พุ่มพวยเหมือนก่อนหน้านี้ ก็ค่อยทำหลังจากโทร. หาประกันเสร็จแล้วแล้วกัน

อิงจันทร์ติดต่อกันของเธอได้โดยใช้เวลาไม่นาน แต่ เมื่อเธอเงยหน้าขึ้นมาอีกครั้งก็เห็นว่าผู้ชายคนเดิมกำลังเดินตรงมาที่รถของเธอพร้อมกับร่มคันใหญ่และผ้าขนหนูในอ้อมแขน ตอนนี้สิ่งเดียวที่เธอคิดคือเขาหล่อ หล่อมาก หล่อกว่าครั้งแรกที่เธอรู้สึกอึด

ก็อกๆ

“อันโทร. หาประกันแล้วค่ะ” อิงจันทร์รีบบอกทันทีที่ลดกระจกรถลงมารอบสอง ตอนนี้ร่มคันใหญ่กั้นละของฝนให้ เธอจึงไม่ต้องหรีตา ดังนั้นนี่จึงเป็นหนแรกที่หญิงสาวได้มองใบหน้าคมคายติดุดินๆ ของเขาอย่างเต็มตา และก็เป็นอย่างที่เธอคิดก่อนหน้าไม่มีผิดเพี้ยน เขาหล่อมาก...หล่อเหมือนไม่ใช่คน หล่อเหมือนไม่มีอยู่จริง

คนอะไรหล่อจัง

“ลงมาก่อนครับ อันตราย” เป็นคำสั่งสั้นๆ อีกเช่นเดียวกัน

คราวนี้อิงจันทร์ไม่ได้อึดออด หญิงสาวรีบคว้ากระเป๋าถือติดตัวมาพร้อมกับกุญแจรถเป็นอย่างสุดท้าย รู้ตัวอีกที่เธอก็โดนห่อด้วยผ้าขนหนูในมือชายหนุ่ม และลงมาอยู่ใต้ร่มคันใหญ่ของเขาเรียบร้อยแล้ว

“ขอบคุณค่ะ” อิงจันทร์พูดจุกแรงๆ เมื่อก่อนความรู้สึกน้อยใจแล่นมาจากที่อกยามนี้ก็เปรียบเทียบคู่หมั้นของเธอกับผู้ชายแปลกหน้าทั้งที่เพิ่งเจอกันแท้ๆ แต่เขากลับดูแลเธอยิ่งกว่าที่คู่หมั้นของเธอเคยทำเสียอีก

“เจ็บตรงไหนหรือเปล่าครับ”

“ไม่ค่ะ”

อิงจันทร์ส่ายหน้าแรงๆ ไม่รู้ตัวว่าขอบตาของเธอนั้นแดงก่ำ แต่

คนมองกลับเห็นได้ชัดเจน

ยิ่งเธอสูดน้ำมูก พร้อมกับยิ่งมั่นใจว่าหญิงสาวตรงหน้าตนกำลังพยายามกลืนน้ำตาอย่างสุดความสามารถ แต่เพราะอะไรล่ะ...เธอบอกเขาเองนี่ว่าเธอไม่ได้บาดเจ็บตรงไหน

“โทร. หาที่บ้านหรือยังครับ”

“ยังค่ะ”

อิงจันทร์ส่ายหน้าอีกหนพร้อมกับที่ร่างกายของเธอโอนอ่อนยอมขยับตามการประคองของร่างสูง ปล่อยให้เขาพาเธอมายังรถคันใหญ่ กระทั่งเขาดันหลังจนเธอมานั่งเหมะอยู่บนรถเขาเรียบร้อย จึงลุกคิดขึ้นมาได้ว่าเธอทำตัวว่าง่ายกับคนแปลกหน้าจนผิดวิสัยคนที่เพิ่งเจอกันเป็นครั้งแรก และก่อนที่จะยังปกได้ทัน อิงจันทร์ก็โพล่งถามชายหนุ่มออกไปเรียบร้อยแล้ว

“เรารู้จักกันมาก่อนหรือเปล่าคะ”

หลังคำถามมีเพียงความเงียบเกิดขึ้น ด้วยพร้อมคาดไม่ถึงว่าหญิงสาวจะถามแบบนี้ เขาจึงไปอึดใจหนึ่ง ก่อนที่มุมปากจะขยับยกนิดหนึ่งเมื่อพยายามคิดถึงเหตุการณ์ที่อาจจะเรียกได้ว่า ‘รู้จักกัน’ ระหว่างเธอกับเขา สุดท้ายเขาก็ตอบไปตามความจริง

“ไม่ครับ”

“แล้วทำไมคุณถึงดีกับฉันจังคะ”

หนนี้รอยยิ้มมุมปากของพร้อมหายไป แววตาก็มอมองดวงหน้าที่เขาเคยเห็นว่ามักจะสดใสอยู่เสมอของหญิงสาวแปรเปลี่ยนเป็นประหลาดใจเพราะคำถามเมื่อครู่ของอิงจันทร์ รวากับว่าเธอเพิ่งถามคำถามที่โง่งงที่สุดในโลกออกมา

“ที่พี่ทำเนี่ยคนปกติที่ไหนก็ทำกันนะ” เสียงหัวนั้นก็มีแววต่าหนิจนอิงจันทร์รู้สึกผิดที่ถามแบบนี้ รีบหลบตาลงมองตักของตัวเองเพื่อเลี่ยงการสบตา

“เท่านี้ไม่เรียกว่าดีหรอกนะ เรานะ...ที่ผ่านมาเจอคนแบบไหน
เรื่องเท่านี้ถึงคิดว่าดีหนักหนา”

ประโยคเรียบง่ายที่ตั้งอยู่เหนือกระหม่อมทำให้เธอถึงกับน้ำตา
ร่วงเผาะออกมา

ศบอชยาบ

อิงจันทร์พอจะเดาได้อยู่แล้วว่าครอบครัวของเธอจะมี
ปฏิกิริยาอย่างไร แต่เธอก็อดแข็งกับความป็นกระต่ายตื่นตูมของคน
ที่บ้านไม่ได้ยู่ดี ตั้งแต่พวกท่านรู้ว่าเธอประสบอุบัติเหตุ กระทั่งถึง
ตอนนี้ทั้งพ่อและแม่ก็ยังซึ่งตามองเธอเขม็ง ทั้งที่เรื่องนี้เธอไม่ได้เป็น
คนผิดเลย แต่หญิงสาวก็เถียงไม่ได้ อิงจันทร์ทำได้แค่หลับตาลง
พร้อมกับพยายามข่มความซัดใจของตัวเองเอาไว้

“แล้วนี่ยังงั ประกันเขาว่ายังงับ้าง” ผู้หญิงที่อาวุโสที่สุดใน
ครอบครัวพรหมรักเอ่ยถาม ตาฝ้าฟางของท่านกวาดมองไปรอบห้อง
นั่งเล่นภายในบ้าน ก่อนจะขมวดคิ้วนิดๆ แล้วเอ่ย “แล้วนี่ตาฤกษ์
รู้เรื่องหรือยัง ทำไม่ถึงยังไม่โผล่หัวมา”

“ก็ยังไม่ได้ออกค้ะ” คราวนี้น้ำเสียงของอิงจันทร์ติดจะเย็นชา
นิดๆ เมื่อผู้เป็นย่าเอ่ยถามถึงคู่หมั้นของเธอ

การกระทำของอิงจันทร์ไม่รอดพ้นสายตาของคนในครอบครัว
สีหน้าบึ้งตึงของหญิงสาวทำให้คนในห้องแปลกใจจนต้องลอบมองหน้า
กันและกัน โดยเฉพาะผู้เป็นพ่อแม่ของอิงจันทร์อย่างคุณทรัพย์และ
คุณพริ้ม แต่วันนี้ลูกสาวของพวกเขาเพิ่งประสบอุบัติเหตุมาหยกๆ ทั้งคู่
จึงได้แต่ปิดปากเงียบแม้จะสงสัยก็ตาม คิดเพียงว่านี่คงจะเป็นการอน

กันตามประสาคู่รักนั้นละ

“เออดี จะมาเป็นเซยอยู่แล้ว ผู้หญิงรถชนขนาดนี้ยังไม่โผล่หัวมา” คุณเอื้องแขวะว่าที่หลานเซยที่ท่านไม่เคยชอบหน้ามาตั้งแต่ต้นก่อนจะหันไปถามอิงจันทร์เมื่อนึกบางอย่างขึ้นมาได้ “บอกว่าคุณที่มาช่วยนะเป็นลูกชายหมอมพิมานใช่ไหม”

“ครับ ตอนที่คุยกับประกันผมเห็นหน้าคุณเลยถาม ที่แท้ก็คนกันเอง” คุณทรัพย์ตอบเสียเองพลางลอบผ่านลมหายใจออกมา ดีใจที่แม่ของตนปล่อยผ่านเรื่องคนรักของอิงจันทร์ ไม่เหมือนคราวก่อนที่หากว่าถูกรังแกอะไรไม่เข้าตา ท่านก็จะตำหนิยาวเหยียด ไม่ยอมรามือไปง่าย ๆ

“เอ้อ ว่าแล้วก็นานแล้วนะที่ไม่ได้เจอหมอมพิมาน สมัยนั้นหนุ่ม ๆ นะล่อ...ล่อ” คุณเอื้องว่าขณะหวนนึกถึงคนที่นับว่าคุ้นเคยกันในอดีต “ตอนนั้นถ้าแกเป็นผู้หญิง ฉันคงให้แต่งงานไปแล้ว”

“ลูกชายเขาก็หล่อคะคุณย่า หล่อ พร้อม สมชื่อ” อิงจันทร์กระซิบบอกก่อนจะหยิบมือถือขึ้นมากดยุกยิก เปิดช่องทางติดต่อออนไลน์ที่เธอแลกกับพร้อมเอาไว้สำหรับขอภาพกล้องหน้ารถของพร้อมที่บ้านที่เหตุการณ์ตอนเกิดอุบัติเหตุเพื่อใช้ในการเคลมประกัน “ก็เห็นเสื้อกาวนิในรถเขาด้วย คงเป็นหมอมเหมือนพ่อเขา”

“ชื่อพร้อมหรือ เอ้อ...ไม่เคยรู้เลยว่าลูกชายของหมอมพิมานก็เป็นหมอม”

“คงเพราะว่าลูกชายเขาไปอยู่กับฝั่งแม่นะคะ” คุณพริ้มเอ่ยหลังจากถอนหายใจยาวเหยียด เรื่องครอบครัวของหมอมพิมานนั้นเธอได้ยินแว่ว ๆ มาบ้าง แต่เนื่องจากตัวหมอมพิมาน กระทั่งครอบครัว เลยมาจนถึงลูกชายคนนี้ของเธอไม่ค่อยเข้าสังคมเท่าไร การจะรู้ความเป็นไปของครอบครัวนี้จึงเป็นเรื่องยาก ขนาดเธอเองที่นับว่าเป็นคนกว้างขวางยังรู้มาแค่นี้ ๆ หน่อย ๆ เท่านั้น “เขาไม่สนิทกับฝั่งนี้เท่าไร”

เลยไม่ค่อยมีใครเห็นหน้า”

“อ้าว เรอะ” คุณเอื้องร้อง

“เห็นว่าแยกกันตั้งแต่ที่ลูกชายยังเรียนอยู่นะคะ ตอนนั้นก็แยกกันเสียบๆ เลยไม่มีใครรู้ หมอพิมานก็ไม่ได้มีใครใหม่ด้วย เลยไม่รู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้น”

“ลู่ๆ พ่อแม่ของพี่พร้อมเขาก็แยกกันเหวอคะ” อิงจันทร์สนใจเรื่องของผู้ที่นับได้ว่ามีพระคุณคนหนึ่งของเธอขึ้นมา คงอาจจะเพราะเธอเองซึ่งมีเพื่อนฝูงมากมายก็ยังไม่รู้เรื่องของชายหนุ่ม ยิ่งรู้ว่าครอบครัวของเธอรู้จักที่บ้านของเขามาก่อน แต่เธอกลับไม่เคยเจอหน้าเขาเลยสักครั้ง ยิ่งทำให้อิงจันทร์อยากรู้ อยากเห็นเกี่ยวกับตัวเขา “หมอพิมานเนี่ย ไซ้เจ้าของโรงพยาบาลตรงบ้านคุณยายไหมคะ”

“ไซ้ คนบ้านกาญจน์” คุณทรัพย์ตอบคำถามลูกสาว เขาไม่มีทางจำหมอพิมานสลัดกับคนอื่นแน่ เพราะผู้ชายที่เปรียบพร้อมจนเขาเกือบจะเทียบไม่ติดสมัยหนุ่มๆ นั้นมีเพียงคนเดียวก็คือคุณหมอคนนี้ ห่างหายกันไปหลายปี ใครจะนึกว่าวันหนึ่งลูกชายของคุณแม่จะเป็นคนช่วยเหลือลูกสาวของตน โลกกลมดีแท้ “โรงพยาบาลที่คุณย่าไปก็ของบ้านนั่นนะ ฤกษ์ก็เคยทำงานที่นี่ไม่ใช่หรือ”

“คะ” อิงจันทร์ตอบห้วนๆ ก่อนยื่นหน้าจอมือถือไปตรงหน้าผู้เป็นย่า ตัดจบบทสนทนาที่เกี่ยวข้องกับคุณหมั้นของเธอลงเพียงเท่านั้น “ถ้าชื่อเดียวกันก็คงไซ้คะคุณพ่อ... นี่ไงคะคุณย่า หล่อไหม”

“หือ หน้าตาเหมือนพ่อ” คุณเอื้องเพ่งมองรูปในมือถือของหลานสาวแล้วพึมพำออกมา สีหน้าของหญิงชราเผยร่องรอยความพึงใจอย่างไม่เก็บซ่อน ปากก็ชื่นชมพร้อมไม่หยุด “หล่อ หล่อ หล่อ กว่าหมอพิมานตอนหนุ่มๆ อีกนะเนี่ย”

“ตัวจริงหล่อกว่านี่อีกคะ” อิงจันทร์กระซิบบอกย่า ความเสียใจของเธอเป็นที่รู้กันของคนในครอบครัว จึงไม่มีใครแปลกใจที่หญิงสาว

ชื่นชมชายอื่นอย่างคล่องปาก แม้ว่าตัวจะมีคู่หมั้นเป็นตัวเป็นตนแล้ว ยิ่งผู้เป็นย่ายิ่งไม่รู้ลึกรู้สาอะไรกับความเปิดเผยอันแสนจะตรงไปตรงมา ของหลานสาว “แปลกนะคะ ก่อนนี้ไม่เห็นรู้จักกันมาก่อนเลย คนกันเองแท้ๆ”

“บ้านนั้นนะใจดำ” คุณเอื้องกระซิบ จดจำเรื่องเก่าๆ ของครอบครัว หมอพิมานได้ราวกับว่าเพิ่งเกิดขึ้นเมื่อวาน

“หือ?”

“หัวโบราณ เกลียดสะใภ้เข้าได้...ก่อนหน้านี้ไม่รู้ว่ามีเขาต้องเจออะไรบ้าง ถึงได้หอบลูกกลับไปอยู่ที่บ้าน”

“คุณแม่รู้เรื่องนี้ไหมคะ” อิงจันทร์หันไปถามผู้เป็นมารดา มั่นใจว่าเรื่องพวกนี้ต้องไม่พ้นหูพ้นตาสาวสังคมเบอร์ต้นๆ อย่างแม่ของเธอไปได้แน่ และอิงจันทร์ก็คิดถูกเมื่อเห็นคุณพร้อมทำหน้าที่กระอักกระอ่วนหญิงสาวต้องกระตุ่นเมื่อผ่านไปพักใหญ่ท่านยังไม่ยอมบปริปากเล่าอะไรออกมา

“ก็ปกติของครอบครัวคนจีนนั่นแหละ” แม่พูดเท่านั้น อิงจันทร์ก็เห็นภาพทุกอย่างขึ้นมาชัดเจน เรื่องทำนองนี้เชื่อว่าจะไม่เคยผ่านหูผ่านตาเธอมาก่อนเลย อันที่จริงเรื่องนี้เป็นปัญหาโลกแตกที่ไม่ว่ายุคสมัยจะผ่านไปแค่ไหนก็ยังหาทางแก้ไม่ได้ ทุกวันนี้เพื่อนของเธอบางคนก็ยังคงเผชิญปัญหานี้อยู่ “คงเพราะว่าแม่ของพร้อมไม่ได้รัวอะไรมากนักละ พอแต่งเข้าก็เลยลำบากกว่าสะใภ้คนอื่นๆ ในบ้าน”

“ตอนนี้แม่ของพี่พร้อมเขาเป็นยังไงบ้างคะ แม่ได้ยินข่าวท่านบ้างหรือเปล่า” อิงจันทร์ยังสงสัยไม่เลิก

“ออกจากบ้านนั้นมีแต่จะเจริญ” คุณเอื้องว่าทะเลูกกลางปล้องทำให้ทั้งลูกชายและลูกสะใภ้ของท่านต่างลอบมองหน้ากัน “หลานชายก็มีอยู่คนเดียวแท้ๆ ยังจะจ่ายศเจ้าอย่างไม่เลิกรา สมน้ำหน้าแล้ว”

“พี่พร้อมเป็นหลานชายคนเดียวหรือคะ”

“อ้อ พ่อเขาก็ลูกชายคนเดียวเหมือนกัน แผลกนะ...ครอบครัวใหญ่ปานนั้นแต่มีลูกชายแค่คนเดียว”

คุณทรัพย์ให้ความถึงเรื่องเก่าเก็บที่ยังฝังใจทำให้อิงจันทร์แปลกใจกว่าเดิมว่า เรื่องใหญ่ขนาดนี้หลุดลอยหายตาของเธอไปได้อย่างไรตั้งนาน พร้อมทั้งหล่อทิ้งรอย แถมยังชาติตระกูลดี ไม่มีทางที่เธอจะไม่รู้จักเขาแน่ๆ ในหัวของอิงจันทร์ตอนนี้มีแต่คำว่าแปลก แปลก และแปลกเต็มไปหมด

“เพราะว่าเป็นหลานชายคนเดียวนี้แหละ บ้านฝั่งนี้ถึงได้ต้องแบกหน้าไปง้อกลับมาทำงานที่โรงพยาบาล” คุณพริ้มถอนหายใจเสียงดังอีกรอบเมื่อคิดถึงเรื่องที่พูดคุยกันในวงสนทนากับเพื่อนๆ ยามที่พบปะกัน “เห็นว่าที่แรกเขาจะไม่ยอมมาด้วยนะ ชาวว่าเขาเป็นอาจารย์หมอยุ่...เขาไม่ไปทำงานให้โรง'บาลอื่นก็ถือว่าไว้หน้ามากแล้ว นี่ได้คืบจะเอาศอก ป้ามลเล่าว่ากว่าเขาจะยอมกลับมาเป็นเรื่องเป็นราวใหญ่โตเชียวนะ ญ่าไปคุยเองถึงที่บ้านแม่ เขาก็ยังไม่ใจอ่อน...แม่ว่าคงต้องเป็นเมียหมอยุ่เขาแหละที่กล่อมลูกชาย เขาถึงได้ยอมกลับมาช่วยที่บ้าน”

“เป็นย่า ไปทำงานงานโรง'บาลอื่นแล้ว” คนที่เหมือนจะขจัดใจครอบครัวของพริ้มยิ่งกว่าเจ้าตัวจิ๊บปากจิ๊บคอ “ไม่กลับไปหรอก จะรอให้อีพวกหนึ่งเหนียวทั้งหลายตายก่อนค่อยกลับ”

“หมอยุ่เขาก็ส่งเสียลูกเขาตลอดนะครับแม่ จะให้ตัดขาดแบบนี้ก็คงใจร้ายไปหน่อย” คุณทรัพย์แก้ต่างให้อดีดคู่แข่งสมัยหนุ่มๆ “กับเมียเขาก็ไม่เคยขาดกัน แค่ทำงานแล้วก็อยู่กับพ่อแม่เขาฝั่งนี้มากกว่าเท่านั้น หมอยุ่เขาคนกลาง นั้นก็แม่ นี่ก็เมีย คงลำบากใจมากอยู่แหละครับ”

“ไม่จริงหรอก ทำทางคงส่งแต่เงินแล้วปล่อยให้เมียเลี้ยงลูกมากกว่า” คนมีลูกชายคนเดียวและเป็นแม่ผู้เหมือนกันทำหน้าแบ่ ไม่เชื่อ

ในสิ่งที่ลูกชายพูดมาสักกระพิก “คิดว่าฉันไม่รู้จักฤทธิ์เดชยายแก่บ้านนั้นหรอก สมัยสาวๆ นะรำยกว่าใคร แต่คิดไม่ถึงว่าแก่ขนาดนี้ยังจะหัวสูง เจ้ายศเจ้าออย่างจนหลานชายไม่เอา...สม”

“คุณย่าพี่พร้อมนะเหรอคะ” อิงจันทร์ถาม มือก็พิมพ์ข้อความหาคนที่ตกเป็นหัวข้อการสนทนาไปด้วยไม่หยุด บอกพร้อมว่าเธอถึงบ้านเรียบร้อยแล้ว และขอบคุณเขาสำหรับเรื่องวันนี้ ปากอิมยิ้มเข้าหากันแน่นอนอย่างลึกลงว่าเธอควรจะส่งของกินดีๆ ไปขอบคุณเขาด้วยหรือเปล่า ก็เขาช่วยเหลือเธอขนาดนี้ จะพิมพ์ขอบคุณเฉยๆ ก็น่าเกลียดไปหน่อย

“ก็ไหนะสิ” คุณเอื้องเล่าด้วยสีหน้าและน้ำเสียงออกกระสอกระชาด แต่ตาเหลือบเห็นข้อความในมือถือหลานสาวพอดี ความสนใจของท่านจึงถูกเบี่ยงเบนไป “ละนั่นคุยกับใคร บอกไอ้คุณั้นของหนูหรือว่ารถชน”

“เปล่าค่ะ ก็กำลังขอบคุณพี่พร้อมเขา” อิงจันทร์กลืนก้อนความรู้สึกเจ็บปวดของเธอลงไปเมื่อได้ยินชื่อคนรัก แต่กระนั้นเธอก็พยายามซ่อนสีหน้าให้แนบเนียนที่สุดเท่าที่จะทำได้ ด้วยไม่อยากจะคนในครอบครัวรู้ปัญหาที่กำลังเผชิญอยู่ เพราะไม่อยากให้พวกท่านเป็นห่วงเธอ วันนั้นเป็นโชคดีของเธอเพราะคิดหนทางเอาตัวรอดไว้ก่อนแล้ว “กำลังคิดอยู่ว่าเราควรส่งของกินดีๆ ไปให้พี่เขาด้วยดีไหม พี่เขาทั้งช่วยก็ ทั้งส่งคลิปน่ารักมาให้ แค่มิพิมพ์ไปขอบคุณจะดูน่าเกลียดหรือเปล่า”

“ส่งขนมร้านหมูมาส์ไปให้พี่เขาสิ” คุณพร้อมแนะ มั่นใจว่าขนมร้านบุหลันของเพื่อนอิงจันทร์เป็นของแทนค่าขอบคุณที่เหมาะสม “แต่จะสั่งอันใหม่ ปกติต้องสั่งล่วงหน้าหลายวันนี่”

“พี่เขาเป็นหมอนะคะ พี่เขาจะกินของหวานไหม” อิงจันทร์ยังลังเล แต่ก็คิดว่าหากสั่งขนมจากร้านเพื่อนไม่ได้คงต้องหาผลไม้ดีๆ

ส่งไปให้เขาแทน แบบนั้นคงไม่น่าเกลียด

“เขาไม่กิน คนบ้านเขาก็น่าจะกิน” คุณทรัพย์ว่า

“แต่พริ้มว่าหมอเขาไม่น่าจะได้อยู่กับที่บ้านนะคะ” คุณพริ้มแย้งสามีหลังจากครุ่นคิดอยู่สักพัก “บ้านหมอพิมานเขาอยู่นอกเมืองไปไกลอยู่นะคะ แต่ตอนเกิดเรื่องพร้อมเขาน่าจะเพิ่งเลิกงานกำลังกลับบ้าน”

“พี่เขาน่าจะเพิ่งเลิกงานจริงนั่นแหละคะ ก็เห็นเสื้อกาวน์ของพี่เขาอยู่บนรถด้วย”

“แต่สายนั้นมันเส้นเข้าเมืองไม่ใช่หรอ หนูไม่ถามเขาละ บอกเขาว่ายาจะให้ส่งนมไปให้ จะได้ไม่น่าเกลียด” คุณทรัพย์ตัดสินใจ แม้ว่าพร้อมจะเป็นผู้มีพระคุณของบุตรสาว แต่เขาก็ยังไม่อยากให้อิงจันทร์ตกเป็นที่ครหา หากมีใครมารู้เข้าว่าอิงจันทร์ส่งนมไปให้ผู้ชายอื่นทั้งที่กำลังจะแต่งงาน ความคิดและคำพูดของคนเป็นเรื่องที่ยากจะควบคุม ผู้ตัดไฟตั้งแต่ต้นลมไว้เลยดีกว่า “ใช้ชื่อคุณย่าอ้างไป ส่งไปเผื่อครอบครัวเขาด้วย ยังไงก็คนเคยรู้จักกัน”

“โอเคคะ ก็ถามแล้ว” อิงจันทร์พยักหน้าหนึ่งๆ มือก็กดข้อความถามพร้อมอย่างที่พ่อของเธอแนะ “เดี๋ยวโทร. หามาใส่ฯ ตอนนี้น่าจะยังเตรียมนมเพิ่มทัน”

“อย่างนั้นก็สั่งมาที่บ้านเราด้วย ไม่ได้กินนานละ” คุณเอื้องพึมพำ นมร้านบุหลันเป็นของโปรดของท่านมาแต่ไหนแต่ไร แต่พักหลังนี้หมอสังคของหวานของมันจึงต้องเพลๆ ไป ทว่าพอท่านเอ่ยเช่นนั้นทั้งลูกชายและลูกสะใภ้ก็พร้อมใจกันมองมาอย่างจับผิด คนที่กำลังให้หลานสาวส่งนมหวานมาให้จึงร้อนรน ก่อนจะขึ้นเสียงกลบเกลื่อน และแก้เก้อที่โดนลูกชายและลูกสะใภ้จับได้ “มองอะไรละ นมร้านหมูมาสนไม่ได้หวานขนาดนั้นเสียหน่อย อีกร้อยๆ หนึ่งนี่แล้ว ถ้าไม่กินตอนนี้แล้วจะกินตอนไหน”

“ผมยังไม่ได้ว่าอะไรเลยครับคุณแม่”

“ไม่ต้องรอให้แกพูดหรอก...ฉันเป็นแม่แถมกะ คิดว่าฉันรู้ไม่ทันแกหรือไง”

พร้อมไม่คิดว่าชีวิตนี้จะมีเรื่องให้เขาประหลาดใจอีกแล้ว จนกระทั่งชีวิตของเขาโคจรมาเจอกับอิงจันทร์ ตั้งแต่เย็นวานนี้หลังจากเกิดเรื่องเกิดราวเธอก็ส่งข้อความมาบอกเขาว่าถึงบ้านเรียบร้อยแล้ว และขอที่อยู่ของเขาโดยบอกว่าจะส่งขนมมาเป็นของขอบคุณตามคำสั่งของย่าเธอ

อิงจันทร์คิดไตร่ตรองทุกอย่างอย่างรอบคอบแบบที่เขาก็คิดไม่ถึง แต่เมื่อพิจารณาอย่างถี่ถ้วน ก็เข้าใจตามที่อิงจันทร์บอกที่ว่า คุณย่าของเธอให้ส่งขนมแทนคำขอบคุณมาให้ในนามของท่านเพื่อเลี่ยงการถูกนินทา เพราะตัวเธอใกล้จะเข้าพิธีวิวาห์เต็มทีแล้ว

ช่างละเอียดรอบคอบกันจริงๆ ต้องบอกตรงๆ ว่าในใจพร้อมชื่นชมครอบครัวของหญิงสาวในขั้นนี้มาก

“พร้อม มีคนฝากขนมไว้ข้างหน้า เขาบอกว่าฝากให้มึง”

เจ้าของชื่อออกจากความคิดของตัวเองแล้วเผยหน้ามองอนิรุทธ์ที่เดินมาหาพร้อมกับขนมต้นเรื่อง ซึ่งก็น่าจะเป็นของที่อิงจันทร์บอกไว้ว่าจะส่งมาแทนคำขอบคุณตั้งแต่เมื่อเย็นวานนี้นั้นละ

“ไปแอบมีแฟนตอนไหนวะ”

“ใครมีแฟน?” พร้อมตอบกลับด้วยคำถาม มือก็ยื่นออกไปรับขนมถาดใหญ่จากเพื่อน “เอามาจากข้างหน้าเลยหรอ ขอบใจนะ”

“อ้าว ไม่ใช่แฟนแล้วใครส่งมาล่ะ” อนิรุทธ์ได้ฟังคำตอบของเพื่อนแล้วก็นิ่งหน้า แม้รู้อยู่แล้วว่าเพื่อนของเขาคนนี้ได้แอบไปมีแฟนอย่างที่เขาย้ำเมื่อครู่ แต่ก็คิดว่าพร้อมคงมีคนคุยๆ อยู่แน่เพราะเจ้าตัวทั้งหล่อทั้งรวย แถมหน้าที่การงานดี จะมีคนคุยก็ไม่แปลก “พี่

พยาบาลบอกว่าคนที่ฝากไว้เป็นผู้หญิงนะ ไม่ใช่คนคุยของมึงหรอก”

“คนคุยอะไร ไร้สาระ” พร้อมพ่นลมหายใจแรงๆ เมื่อได้ยินคำว่า ‘คนคุย’ ไม่รู้ว่าเป็นอะไร ได้ยินเมื่อไรก็รู้สึกจ๊กจี้แปลกๆ เหมือนกำลังโดนหลอกให้ความหวังยังไงไม่รู้ “บอกว่าคนที่คุยแล้วไม่ได้คบแบบมึงจะถูกกว่านะ”

“โห ดอกนี้เจ็บจี๊ด” อนิรุทธ์ยกมือทาบอก แสร้งเจ็บปวดเพราะคำพูดของเพื่อนจนบรรดาพยาบาลที่อยู่แถวนั้นต่างลอบมองพวกเขา ด้วยสายตาดูยากู้อายากเห็น ยิ่งคู่สนทนาของอนิรุทธ์คือพร้อมด้วยยิ่งเพิ่มความใส่ใจจากทุกคน “มึงนี่พูดจาไร้หัวใจไม่เปลี่ยนเลยนะ ใจคอจะซ้ากู่ให้กระอักตายไปตรงนี้เลยดิ”

“มึงโดนหลอก เรียกว่ากูซ้าเต็มไม่ได้หรอก” พร้อมถอนหายใจเรื่องความสัมพันธ์ที่ผ่านมาของอนิรุทธ์นั้นเขาได้เห็นพอสมควร แม้จะไม่ได้รู้รายละเอียดทั้งหมด แต่เท่าที่ทราบมาก็สาหัสสากรรจ์จนเพื่อนๆ รอบตัวเป็นห่วงกันหมด ทว่าชุดเรื่องเก่ามาพูดก็เท่านั้น พร้อมจึงเปลี่ยนเรื่องคุยเสีย “แล้วนี่ว่างไหมล่ะ มากินขนมด้วยกันก่อนสิ”

“ที่เดินตามมานี้ก็เพราะจะแตกด้วยนี่แหละครับ ใจคุณพร้อม”

“แล้วไม่บอกตั้งแต่แรก” พร้อมว่าแล้วก็ส่ายหน้าขณะที่พวกเขาเดินเข้าห้องพักรักษา

นอกจากทั้งสองยังมีเพื่อนร่วมงานอีกสองสามคนอยู่ในห้องก่อนแล้ว คนหนึ่งคืออดีตที่สวมชุดคลุมห้อง พร้อมและอนิรุทธ์รู้จักดีเพราะเธอเป็นเพื่อนร่วมรุ่น ส่วนอีกคนแม้พร้อมจะรู้จักในฐานะเพื่อนร่วมงานแต่ก็ไม่ถึงขั้นสนิทสนม ทว่าความสัมพันธ์ระหว่างเขากับธยาดาาก็ไม่ได้เลวร้าย ยังชวนอีกฝ่ายกินขนมได้อย่างสนิทใจ

“อยู่พอดีเลย ว่างกันหรือเปล่า มาทานขนมด้วยกันก่อนสิครับ”

“มีคนฝากไว้ให้พร้อมนะ ไม่รู้ว่าเป็นใคร” อนิรุทธ์เอ่ยเสริมแล้วรีบเดินห่างออกจากพร้อมก่อนที่จะโดนสายตาดูๆ ของเพื่อนพาด

เข้าไป หนุ่มร่วงสูงแจ่มไปหลบหลังร่างอวบอืดของสาวท้องโตที่มองพวกเขาด้วยสายตาเฉิ่มระอาแกมเปื้อนอาย ด้วยเธอเห็นภาพนี้มาหลายปีตั้งแต่สมัยยังเป็นนักศึกษาแพทย์

การกระทำของเพื่อนทั้งสองทำให้นฤดียิ้ม ลืมความตึงเครียดและอึดอัดยามพูดคุยกับเพื่อนร่วมงานอีกคนไปเสียสนิท อีกทั้งเธอก็ไม่สะดวกใจที่จะพูดเรื่องก่อนนี้ต่อหน้าพร้อมและอนิรุทธ์ นฤดีจึงแก้เก้อด้วยการยกมือลูบหน้าท้องที่นูนออกมาอย่างเห็นได้ชัดของตนแล้วผละออกจากธยาตา แสร้งมาสนใจขนมถาดใหญ่ในมือของพร้อมแทน

“ขนมร้านบุหลันนี่ ใครส่งมาให้เธอพร้อม” นฤดีตาโตเมื่อเห็นชื่อร้านชัดๆ จังหวะลูบท้องก็เร็วขึ้นเล็กน้อยด้วยอารมณ์ตื่นเต้น ก่อนจะก้มหน้าพูดกับเด็กในท้องของเธอ “แม่อยากกินมาตั้งนาน ปีกัดสั่งไม่ทันสักที แต่สุดท้ายลุงพร้อมก็หามาให้หนูกินจนได้ ลุงพร้อมของหนูแสนดีจริงๆ เลยเชียะว”

“ขนาดนั้นเลยเธอ” พร้อมพึมพำ ตั้งใจจะปล่อยเรื่องขนมไปโดยไม่ส่งข้อความไปหาอิงจันทร์เพราะเกรงใจหญิงสาว ลำพังแค่เธอใช้ชื่อญาติผู้ใหญ่ในการส่งขนมพวกนี้มาก็ชัดเจนแล้วว่าเธอไม่อยากจะเกิดความเข้าใจผิดใดๆ ระหว่างเขากับเธอเลย แต่พอมาได้ยินแบบนี้พร้อมก็ซັกลงเลขขึ้นมานิดๆ “หมอลดาจะมาแบ่งไปทานสิครับ ขนมตั้งเยอะ เรากินกันสามคนไม่หมดหรอก”

“เอ่อ...” ธยาตาที่กำลังจะถอยออกไปจากห้องเสียบๆ อีกอึกมองพร้อมและเพื่อนๆ ของเขาสลับกันด้วยสายตาประหม่า โดยเฉพาะกับนฤดีที่แสร้งทำเป็นไม่รับรู้ความอึดอัดของเธอ แต่ไม่รู้จะปฏิเสธอย่างไรโดยไม่ทำลายน้ำใจของพร้อม เธอจึงหมุนตัวไปหยิบจานใบเล็กที่วางอยู่ไม่ไกลมาตักแบ่งขนมจากถาดใหญ่สองสามชิ้นพอเป็นพิธี ก่อนจะรีบเดินออกไปจากห้องพักด้วยท่าที่เหมือนคนหนีความผิด

พร้อมซึ่งปกติไม่ค่อยได้สังเกตอะไรอย่างชาวบ้านിവหน้า แล้วมองตามแผ่นหลังเล็กของธยาตาด้วยสีหน้าจุนงง ไม่เข้าใจว่าทำไมหญิงสาวต้องรื้อนรนยงกับมีใครคอยตามทำร้ายเธอด้วย

“หมอดาเขาเป็นอะไรของเขา ทำเหมือนอย่างกับขโมยของใครมา” อนิรุทธ์ออกความเห็นขณะโยนขนมชิ้นหนึ่งเข้าปากอย่างไม่คาดหวังอะไรมาก ทว่ารสหวานซ่าในปากและกลิ่นหอมกลบจมูกทำให้เขาตาโต ลนลานยกมือขึ้นปิดปากอย่างคาดไม่ถึง ร้องชมลั่นห้องพักแพทย์เมื่อทั้งห้องเหลือแค่พวกเขาสามคน “ไอ้โฮ ขนมบ้าอะไร อร่อยแบบนี้”

“บอกแล้วไงว่าขนมร้านนี้อร่อย ดังด้วย” ณฤดีถอนหายใจแรงเห็นรอยยิ้มกับเพื่อนของตนจริงๆ แต่พอเหลือบเห็นสีหน้าประหลาดใจของพร้อม หญิงสาวก็ถอนหายใจคำรบสอง กลืนถ้อยคำจิกกัดไว้ในลำคอ เพราะดูท่าจะไม่ได้มีแค่อนิรุทธ์ที่ไม่รู้อะไรกับใครเขา พร้อมเองก็น่าจะไมู้เหมือนกันว่าขนมที่เขาชอบมานั้นเป็นที่นิยมในโลกออนไลน์ขนาดไหน “เขาจอกันลวงหน้าเป็นเดือนๆ รู้ไหม ฉันอยากกินมาตั้งแต่ตอนแพ้ท้องใหม่ๆ จนตอนนี้หายแพ้ท้องละก็ยังไม่ถึงคิวสักที”

“ร้านนี้...คงยากมากเหวอ” พร้อมถามเสียงค่อย ในหัวคิดเรื่องต่างๆ มากมายพร้อมทั้งปะติดปะต่อไปพร้อมกัน อยากรู้ขึ้นมาทันทีว่าอิงจันทร์ใช้วิธีการไหนจึงสั่งขนมร้านนี้มาให้เขาได้ทันทีโดยไม่ต้องจอกลวงหน้า ทั้งที่หญิงสาวเพิ่งขอที่อยู่ของเขาเมื่อเย็นวานแท้ๆ

“ยากสิพร้อม นี่ถ้าไม่ได้พร้อมก็คงต้องรอจนลูกคลอดออกมา โน่นแหละ ลูกเราถึงจะได้กิน” ณฤดีว่าแล้วหยิบขนมเข้าปากไปอีกชิ้น

สีหน้าเปรมปรีดิ์ของคุณแม่ท้องแก่ทำให้พร้อมเริ่มรู้สึกผิดที่แย่งขนมหวานเหล่านี้มาจากเธอ ชายหนุ่มก็มองขนมที่พร้อมไปนิดหน่อย แล้วก็ตัดใจกินให้คนท้องทั้งหมด จากที่ก่อนหน้านี้ตั้งใจจะแบ่งกินกับเพื่อนร่วมงานและเหล่าพยาบาลในวอร์ด

“แล้วตกลงจะไม่บอกจริงหรือว่าใครส่งมา แอบไปคุยกับสาวที่ไหนไม่บอกเพื่อนหรือ”

“เมื่อวานนี้เราไปช่วยคนรถชนมานะ เขาเลยส่งขนมมาขอบคุณ” พร้อมเล่าเท่าที่เขาจะเล่าได้ มั่นใจว่าหากยังปิดปากเงียบเรื่องใครเป็นคนส่งขนมมา เพื่อนๆ ของเขาก็จะยิ่งสงสัยกว่าเดิม

“อ้าว แล้วคนเป็นโรมากหรือเปล่า” อนิรุทธ์อุทานแล้วหันขวับมองเพื่อน

“กูไม่ได้เป็นโร เขาเองก็ไม่ได้เป็นโรหรอก...โดนชนแล้วหนี กูส่งกล้องถ่ายรูปไปให้เขาเคลมประกัน เขาก็เลยส่งขนมมาให้นี่ไง”

“งั้นก็ดีแล้ว เขารถชนก็ไม่ดีหรอกนะ...แต่ถ้าไม่เกิดเรื่องเมื่อวานวันนี้ลูกเราก็ไม่ได้กินขนม ขอบคุณมากนะพร้อม” ณฤดีแสนจะปลื้มปริ่ม ขนมทุกคำที่เธอกินลงคอ นั้นยิ่งกว่าน้ำฝนรดหัวใจคุณแม่ท้องแก่อย่างเธอ “ทำบุญกับคนท้อง เขาว่าจะสมหวังเรื่องความรักนะรู้ไหม”

“โอ้ย สาธุ” อนิรุทธ์ฟังคำของณฤดีแล้วก็ยกมือไหว้ท่วมหัว เป็นที่รู้กันในกลุ่มเพื่อนว่าเขาอยากให้พร้อมมีแฟนยิ่งกว่าเจ้าตัวมาตลอด “ขอให้สมพรปากนะหมอดี ผมนี่อยากจะได้หน้าแฟนไอ้พร้อมใจจะขาดละ”

“จริงนะ เราได้ยินยายเราพูดบ่อยๆ” ณฤดียืนยัน มองพร้อมสลับกับอนิรุทธ์แล้วหยิบขนมเข้าปากอีกชิ้น เสร็จแล้วก็ถอนหายใจยาวอย่างอึมเเมใจ ขนมร้านบุหลันนี่อร่อยสมคำเล่าลือจริงๆ ไม่ว่าจะกินไปเยอะแค่ไหนก็ไม่รู้สึกอึด

พร้อมไม่มีความเห็นอะไรกับคำพูดที่ว่าทำบุญกับคนท้องแล้วจะสมหวังในความรักของณฤดี ด้วยรู้ว่าตัวตนเองยังห่างไกลกับคำว่าสมหวังในความรักมากกว่าที่จะคาดหวังอะไร ชายหนุ่มเพียงอมยิ้มแล้วยกมือถือขึ้นมาถ่ายถาดขนมที่พร้อมไปเกือบครึ่งเพื่อส่งให้องจันทร์ คนที่น่าจะได้ผลบุญจากการทำบุญครั้งนี้ก่อนเขา

พร้อมไม่รู้เลยว่าคนที่เขาเข้าใจว่าน่าจะทำลางสมหวังในความรักก่อนหน้านั้น ตอนนี้อกำลังทิ้งหัวตัวเองประหนึ่งคนเสียสติและหมดอาลัยตายอยากในชีวิต ปากก็ตัดพ้อชีวิตของตัวเองถึงระบายนให้เพื่อนสนิทฟัง อิงจันทร์ทั้งท้อแท้และสิ้นหวังเมื่อเล่าเรื่องที่เธอเพิ่งรู้มาให้มาสฟ้าและเหมือนฝันฟัง ตอนนี้อยู่รู้สึกมืดแปดด้านไปหมด มองไปทางไหนก็ไม่เห็นทางออก

“การ์ดก็แจกไปแล้ว แบบนี้เราจะทำยังไงดีละมาส ไหนจะคุณย่าอีก”

“อีนั่นมันเป็นใคร” เหมือนฝันแยกเขี้ยว ไม่เข้าใจว่าทำไมอิงจันทร์ถึงยังนั่งใจเย็นอยู่ตรงนี้ได้อีก หากเป็นเธอรู้ว่าคู่หมั้นของตัวเองนอกใจ เธอคงบุกไปฉีกอกพวกมันถึงทีไปแล้ว “และนี่บอกใครแล้วบ้างก็”

“ฉันก็ต้องบอกแกกับมาสฟ้าก่อนสิ เรื่องแบบนี้ฉันจะบอกใครได้ล่ะ” อิงจันทร์ถอนหายใจแรง จุกจนร้องไห้ไม่ออก “ฉันเพิ่งเห็นพี่ฤกษ์กับ...ผู้หญิงคนนั้นเมื่อวาน ฉันเห็นที่ตรวจครรภินารถ มันขึ้นสองซีต ฉันเลยแอบตามพี่ฤกษ์ไปแล้วก็เจอจริงๆ”

“ฮะ! แบบนี้มันตั้งใจให้แกรู้แล้ว” เหมือนฝันร้องลั่น มองอิงจันทร์และมาสฟ้า ผู้เป็นพี่สาวฝาแฝดสลัดกันอย่างขอความเห็น ทว่านอกจากอิงจันทร์ที่มีสีหน้าหมดอาลัยตายอยากแล้ว มาสฟ้ากลับไม่แปลกใจกับเรื่องจากปากของเพื่อนสนิทเลยสักนิด เธอเพียงนั่งฟังอย่างใจเย็นสมกับเป็นมาสฟ้า

“คอร์สเจ้าสาวที่เราซื้อไว้ ก็ได้ไปใช้หรือยังจ๊ะ” มาสฟ้าถามเสียงนุ่ม โบกหน้างามหยดของเจ้าหล่อนไม่กระดิกแม้แต่ขมเดียวเมื่อพูดถึงคอร์สเจ้าสาวของอิงจันทร์ ทั้งที่คนกำลังจะเป็นเจ้าสาวนั้นเอาแต่คิดสะระตะว่าจะล้มงานแต่งของตนอย่างไรดี

“พี่ฟ้าถามอะไรคะนั่น ถ้าไอ้ฤกษ์มันทำผู้หญิงท้องจริง ยังจะ

“ให้ไอ้ก็แต่งงานกับมันอีกเหอ” เหมือนฝันซึ่งตามองพี่สาวสองนาทิต
ของตน ก่อนจะรีบหันมาเอ่ยย้ำกับเพื่อนสนิท กลัวว่าอิงจันทร์จะบ้าจี้
ตามมาสฟ้าแล้วแต่งงานกับผู้ชายหลายใจพรรคนั้น “อย่าแต่งงานก็
เรื่องใหญ่ขนาดนี้ แกบอกที่บ้านเมื่อไหร่ บ้านแกก็คงไม่ยอมให้แต่ง
เหมือนกัน”

“แล้วถ้า...”

“ก็อย่าแต่ง!” เหมือนฝันไม่ปล่อยให้อิงจันทร์ได้ลี้เล่นนาน เธอ
ถลิ่งตามองเพื่อน ปากก็ร้องลั่น ยังไงก็ไม่มีทางสนับสนุนให้เพื่อนแต่งงาน
กับผู้ชายโหลยเท่ยพรรคนั้น หัวเด็ดตีนขาดอย่างไรเธอก็ไม่ยอม “จับ
ได้คาหนังคาเขาแบบนี้ยังจะโง่แต่งกับมันอีกเหอ ผู้ชายมีตั้งเป็นร้อย
เป็นพัน ทำไมถึงอยากจะทำกับมันให้ได้”

“วันนี้ก็ไปโรงพยาบาลมาเป็นยังไงบ้างจะ ตรวจร่างกายมาเป็น
ยังไงบ้าง” มาสฟ้าเห็นว่าเพื่อนสนิทของเธอจนจะร้องไห้ออกมาอยู่
รวมร้อยเพราะคำพูดของเหมือนฝันจึงรีบชิงเปลี่ยนเรื่อง ซึ่งก็ได้ผล เพราะ
อิงจันทร์มีสีหน้าดีขึ้นเมื่อคิดทบทวนถึงผลตรวจร่างกายเบื้องต้นจาก
คุณหมอ

“เขาก็ไม่ได้ว่าอะไรนะ ที่จริงเราก็ไม่ได้เป็นอะไรมากหรอก แต่
ที่แหวะไปก็เพราะอยากเอาขนมร้านมาสไปขอบคุณคุณหมอที่ช่วยเรา
ด้วย” อิงจันทร์อธิบายยาวเหยียด

อันที่จริงนั้นเธอจะใช้บริการดีลิเวอรี่ส่งขนมแทนคำขอบคุณ
ให้พร้อม แต่คุณย่าก็ขานักหนาให้เธอแหวะไปตรวจร่างกายอย่างละเอียด
ที่โรงพยาบาล หญิงสาวจึงถือโอกาสไปตรวจร่างกายและเอาขนมไป
ฝากให้พร้อมเลยทีเดียว อย่างไรก็ตามเสียครอบครัวของเธอก็เป็นคนไข้ประจำ
โรงพยาบาลที่เขทำงานอยู่แล้ว ตรวจร่างกายให้คุณย่าสบายใจแล้ว
ก็ได้ส่งขนมให้พร้อมเองในคราวเดียวกัน จัดการทุกอย่างเสร็จช่วงเช้า
อิงจันทร์ก็บึ่งรถมาหามาสฟ้าและเหมือนฝันที่นั่นทันที

“เห็นว่าจะส่งผลตรวจอย่างละเอียดมาอีกที แต่ก็นั่นแหละ... ตอนรถชนเราแทบไม่รู้รู้สึกเลยจนพี่เขามาเคาะประตู ขนมหที่โทร. มาสั่งมาสเมื่อเย็นวาน เราก็เอาไปให้พี่เขานี้แหละ”

“ยังโชคดีที่มีกล้องหน้ารถพี่เขานะ ไม่งั้นละช่วยซ้ำสองได้เสียเงินเพิ่มแน่เลย” เหมือนฝันว่า เรื่องที่อิงจันทร์เกิดอุบัติเหตุเมื่อวานนี้ เธอรู้ตั้งแต่ตอนเย็นแล้ว เพื่อนของเธอโทร. มาเล่าทุกอย่างพร้อมกับสั่งขนมจากร้านที่เดียว

“อ้อ นี่ถ้าไม่ได้พี่เขาช่วยคงปวดหัวกว่านี้ แต่เท่านี้ก็ตายแล้ว” อิงจันทร์ว่าแล้วทำหน้างำหน้างอ ตาก็เหลือบมองหน้าจอมือถือเมื่อมีแจ้งเตือนว่ามีข้อความเข้ามา รวากับอีกฝ่ายรู้ว่าเธอกับเพื่อนๆ กำลัง ‘พูดถึง’ เขาอยู่พอดีพอดี อิงจันทร์จึงรีบปลดลานเปิดข้อความจากเขา อ่าน รู้สึกเหมือนคนมีซนักติดหลัง คล้ายนิทานใครบางคนอยู่ และคนคนนั้นก็ได้ยื่นเข้าพอดี “อู๊ย พี่เขาส่งข้อความมา”

“พี่เขาวายังไงบ้างจ๊ะ” มาสฟ้าเหลือบมองหน้าอิงจันทร์ คล้ายยิ้มอ่อนโยนระหว่างรอเพื่อนอ่านข้อความจากชายหนุ่ม

“พี่เขาบอกว่าขนมอร่อยมาก” อิงจันทร์รายงานอย่างกระซิบ ไม่บอกเพื่อนว่าเธอเ็นข้อความที่คู่หมั้นส่งมา แล้วเปิดข้อความของพร้อมอ่านก่อน ทั้งยังคงรูปแล้วยื่นจอมือถือไปตรงหน้าเพื่อนสนิททั้งสอง “ดูสิ พี่เขาแบ่งเพื่อนที่ทำงานทาน มีคนท้องด้วย...บอกด้วยนะว่าทำบุญกับคนท้องแล้วจะสมหวังเรื่องความรัก”

“ใครสมหวัง” เหมือนฝันแบหน้า ใ้คำว่าสมหวังในความรักนั้น ฟังอย่างไรก็ไม่น่าจะเป็นอิงจันทร์ไปได้ “อย่างแกน่าจะกำลังผัดหวัง ยิ่งกว่าถูกฉลากตกเหวอีก”

“ฉันทไปเซียงไฮ้พร้อมกับแกตีใหม่วะ” อิงจันทร์เ้มปาก คิดว่า บางทีเธออาจจะหลบไปพักสมองพร้อมกับมาสฟ้าและเหมือนฝัน ที่มีกำหนดการจะเดินทางไปคุยงานที่เซียงไฮ้เร็วๆ นี้

“เรากับฝันไปไม่นานหรอก เดียวก็กลับมาแล้ว” มาสฟ้าไม่เห็นว่าการที่อิงจันทร์ติดสอยห้อยตามเธอและเหมือนฝันไปที่เชียงใหม่จะแก้ปัญหาวะไรได้ “เราวาก็เข้าไปคุยกับคุณย่าก่อนเถอะ เรื่องพิธีกรรมอะไรไม่ได้นะ ยิ่งปล่อยไว้นานจะยิ่งไปกันใหญ่”

“อือฮึ” อิงจันทร์ฟังเข้าหูซ้ายทะลุหูขวา ด้วยกำลังง่วนอยู่กับการหามุมถ่ายรูปรูปเพื่อส่งกลับไปให้พร้อมตามประสาเธอ จึงไม่ทันเห็นสายตาระอาของมาสฟ้าและหน้าตาบิดเบ้ด้วยความหมั่นไส้ของเหมือนฝันยามมองดูท่าทางเก๋ๆ กังๆ ของอิงจันทร์ที่เหมือนต้องใช้ความพยายามมากมายเหลือเกิน เพียงแค่เพราะอยากได้รูปสวยๆ สักรูปส่งไปให้ผู้ชาย ถ้าไม่รู้ว่าอิงจันทร์กำลังเผชิญอะไรอยู่ เหมือนฝันคงคิดว่าเพื่อนเธอกำลังตั้งใจส่งรูปให้แฟน

“นี่แกถ่ายส่งไปให้ใคร ทำไมถึงได้ตั้งใจจัง” เหมือนฝันใครรู้ มันใจว่าอย่างไรอิงจันทร์ก็ไม่น่าจะอยากถ่ายรูปสวยๆ ส่งไปให้คู่หมั้นเจ้าปัญหาของเธอ

“ส่งไปให้พี่พร้อม พี่เขาอุตส่าห์ส่งรูปมาบอก” อิงจันทร์ตอบอย่างไม่เห็นว่าเป็นเรื่องใหญ่อะไร มือก็ยุกยิกพิมพ์ข้อความถึงชายหนุ่มไปด้วย “อ่านแล้วไม่ตอบอะไรเขาเลย เดียวเขาจะหาว่าเสียมารยาท”

“แกเป็นคนมารยาทดีตั้งแต่เมื่อไหร่” เหมือนฝันจิกกัด

“ฉันก็มารยาทดีมาตลอด แกนั่นแหละทำฉันเสียคน” อิงจันทร์โต้กลับอย่างเผ็ดร้อน

มาสฟ้านั่งฟังเพื่อนและน้องสาวของตนทะเลาะกันด้วยใบหน้าเบื่อนยิ้ม ไม่มีความคิดที่จะห้ามปราม ด้วยรู้ว่าการทะเลาะกันของอิงจันทร์กับเหมือนฝันจะไม่รุนแรงไปกว่านี้แล้ว ทั้งคู่จิกกัดกันพอแสบๆ คันๆ แล้วยกแขนกันไปทะเลาะกับคนอื่นต่อ ซึ่งถ้าให้มาสฟ้าเดาผู้โชคร้ายที่จะเป็นเหยื่อรายต่อไปของอิงจันทร์กับน้องสาวของเธอก็คง

ไม่พันคู้หมั้นตัวดีของอิงจันทร์

“ดีตายแหละ แกมันดีแต่สร้างภาพ หลอกผู้ชายไปวันๆ”

“เหอะ ต่อไปนี้ไม่ต้องเหนื่อยหลอกใครแล้วยะ” อิงจันทร์เซิดหน้าพร้อมสะบัดผมยาวของตนไปด้านหลัง “คนอย่างก็แพ้ได้ แต่พยายามไม่ได้ ไม่เชื่อก็รอดดู”

“เลิกกับเขาได้ แล้วยังจะได้ทุกอย่าง” มาสฟ้าว่าเสียงค่อย จนใจที่เธอไม่อาจบอกอิงจันทร์ไปได้มากกว่านี้ เพราะพูดมากเท่าไรนิมิตที่เธอเห็นก็จะเปลี่ยนไปมากเท่านั้น “เชื่อเรา อีกหน่อยก็จะได้ทุกอย่าง”

“เราเชื่อมาตลอดนั่นแหละ”

พร้อมไม่คิดว่าอิงจันทร์จะถ่ายภาพไปหน้าตัวเองส่งมาให้ เขา ใบหน้าสดใสของหญิงสาวที่คาบขนมหวานชิ้นหนึ่งไว้ในปาก พร้อมข้อความที่บอกว่าเธอเองก็กำลังกินขนมหวานพวกนี้อยู่เหมือนกันทำให้พร้อมหลุดยิ้มออกมาโดยไม่รู้ตัว ยิ้มได้ไม่เท่าไรพร้อมก็ตระหนักได้ว่าแท้จริงแล้วเขาไม่ได้พิเศษอะไรเมื่ออ่านข้อความต่อมาของอิงจันทร์ ขนมที่ถนัดดีต้องใช้ความพยายามหนักมากก็ยังไม่สามารถสั่งได้นั่นที่จริงเป็นขนมจากร้านเพื่อนสนิทของอิงจันทร์ เขาเองก็คงได้อานิสงส์จากการที่อิงจันทร์เป็นอิงจันทร์ของทุกคน จึงได้รับขนมถาดนี้มาครอบครอง...เขาหรือก็หลงดีใจ ลำคัญตัวผิดอยู่เสียตั้งนาน

“ขนมที่เหลือ ดีเอาไปได้เลยนะ เมื่อเราจะสมหวังเร็วๆ อย่างที่ตีบอก” เจ้าของขนมเอ่ยปากยกขนมหวานแทนคำขอบคุณให้เพื่อน เพราะความน้อยใจล้นๆ

“อู๊ย ขอคุณจ๊ะ” ทันทันที่เพื่อนเอ่ยปาก ญาติก็สุขขนมที่เหลือมาไว้ในอ้อมกอดแทบจะทันที ทำให้นิรุทธ์ที่ยืนใจเย็นอยู่ร้องลั่นอย่างขัดใจ แต่ก็ส่ายไปเสียแล้ว เพราะคุณแม่ห้องแก้จัดการรวบขนมร้านดังมาเป็นของตัวเองเสร็จสรรพ “ทิ้งเหลือทิ้งใจดีแบบนี้ยิ่งจะมีแฟนเร็ว

พร้อมเชื้อราสี”

“สาธุ” พร้อมยกมือไหว้ท่วมหัว เขาเองก็อยากจะสมหวังในความรักเร็วๆ อย่างที่ณฤดีว่าเหมือนกัน

เรื่องราวระหว่างพร้อมกับอิงจันทร์ไม่น่าจะมีอะไรมากไปกว่านั้นแล้ว หากหญิงสาวไม่บอกเขาว่าเธอเป็นคนเอาขนมมาฝากไว้กับพยาบาลด้วยตัวเองตอนที่มาตรวจร่างกายที่โรงพยาบาลเมื่อเช้า ซึ่งคงเป็นช่วงเดียวกับที่เขาอยู่ในห้องผ่าตัด ขนมที่น่าสงสัยสารจึงถูกอินรุทธ์หอบหิ้วมาให้เขาตอนหลัง

อิงจันทร์คงไม่ได้คิดอะไร เธอก็เล่าไปตามประสา ไม่มีเจตนาอื่นแอบแฝงหรือชวนให้พร้อมมีความคิดไม่เข้าท่า ชายหนุ่มกวาดตามองตัวอักษรทุกตัวที่ส่งมาจากอิงจันทร์เพื่อความแน่ใจว่าเขาไม่ได้ข้ามข้อความไหนไปเป็นครั้งสุดท้าย ก่อนจะปิดมือถือเก็บใส่กระเป๋าแล้วหันกลับมาทำงานของตัวเองต่อ

แต่เพราะอะไรก็ไม่รู้เหมือนกัน สุดท้ายแล้วพร้อมกลับมานั่งอ่านผลตรวจร่างกายของ นางสาวอิงจันทร์ พรหมรัก ในเวลาเลิกงาน แทนที่จะรีบกลับบ้านเหมือนทุกวัน เขานั่งอ่านผลตรวจอย่างละเอียดเหมือนกับตอนตั้งใจตอบข้อความของเธอ เป็นเรื่องตลกร้ายชะมัดขาด และแม้ว่าจะยังขาดผลเอ็มอาร์ไอไป แต่อย่างน้อยผลตรวจตรงหน้าก็ละเอียดพอสมควรจนทำให้พร้อมวางใจได้ว่าอิงจันทร์ไม่ได้เป็นอะไรจริงๆ

นี่เป็นครั้งแรกเลยที่พร้อมใช้ตำแหน่งทางหน้าที่การงานในทางมิชอบ นอกจากผลตรวจวันนี้แล้วเขายังถือโอกาสอ่านผลตรวจและข้อมูลทุกอย่างของอิงจันทร์ที่มีอยู่ในระบบของโรงพยาบาลก่อนนี้ด้วยทีเดียว ซึ่งโดยรวมแล้วก็ไม่มีอะไรให้ต้องกังวล หญิงสาวตรวจร่างกายประจำปีทุกปี และไม่มีอะไรผิดปกติเลย

คิ้วเข้มของชายหนุ่มขมวดเข้าหากันแน่น แสงจากหน้าจอคอม-

พิวเตอร์สะท้อนกับแว่นตาบนใบหน้าเมื่อคุณหมอสูดเน็บบไล่เรียงผลตรวจ เปรียบเทียบมันกับไลฟ์สไตล์ของอิงจันทร์ที่เขาเคยได้ยินมา พร้อมรู้ว่าอิงจันทร์เป็นสาวสังคมแถวหน้าแบบเดียวกับคุณย่าและแม่ของเธอ แต่เขาก็คาดไม่ถึงจริงๆ ว่านอกจากกินเหล้าแล้วอิงจันทร์ก็แทบจะไม่เคยออกกำลังเลย

ความกังวลที่คลายลงก่อนหน้านี้หวนกลับมาอีกครั้งเมื่อคิดถึงผลที่จะเกิดขึ้นในระยะยาวหากหญิงสาวยังใช้ชีวิตแบบนี้อยู่ แต่เขาหวังเธอแล้วจะทำอะไรได้ละ จะบอกให้เธอเปลี่ยนแปลงตัวเองหรือแล้วเขาเป็นใครกัน แค่นคนที่บังเอิญไปช่วยเหลือเธอตอนที่เธอรถชนหมอมประจำตัวของเธอ พร้อมก็ไม่ได้เป็นด้วยซ้ำ อย่างเขาคงทำอะไรไม่ได้มากไปกว่าอ่านข้อมูลคนไข้ของอิงจันทร์แล้วเครียดกับตัวเองอยู่แบบนี้

ทำไมเรื่องมันถึงกลายมาเป็นแบบนี้ได้ ผู้หญิงที่กำลังจะแต่งงานส่วนใหญ่มักออกกำลังกายเพื่อให้รูปร่างสวยงามในวันสำคัญของตัวเองไม่ใช่หรือ เพื่อนๆ ของเขาที่เคยแต่งงานล้วนทำแบบนี้ทั้งนั้น ขนาดณฤดีก็ยังโหมออกกำลังกายเป็นบ้าเป็นหลังช่วงหนึ่งปีก่อนแต่งงาน แต่อิงจันทร์กลับไม่ทำอะไรแบบนี้เลย อย่างน้อยก็จากผลตรวจที่เขาเห็นอยู่ตอนนี้แหละ

เธอช่าง...เป็นเรื่องน่าปวดหัวที่ชวนให้เขาคอยแต่เป็นห่วงจริงๆ

‘พี่รับพอลก็เหนื่อยค่ะ’

ข้อความสั้นๆ จากหญิงสาวอีกเช่นเคยที่ชักนำพร้อมให้กดเข้าไปดูอินสตาแกรมร้างๆ ของตัวเอง แล้วพร้อมก็พบข้อความแจ้งเตือนว่ามีผู้ขอติดตามใหม่ ซึ่งก็เป็นอิงจันทร์อย่างที่เจ้าตัวบอกจริงๆ พร้อมไม่คิดอะไรมาก กดตอบรับหญิงสาวและกดติดตามเธอกลับทันที เท่านั้นเขาก็กลายเป็นหนึ่งในคนจำนวน 294,000 คนที่ติดตามชีวิตของผู้หญิงที่ชื่ออิงจันทร์ ขณะที่เธอนั้นเป็นคนที่ 95 ในบัญชีผู้ติดตามของเขา

เป็นความแตกต่างที่ชวนหัวมากในความคิดของพร้อม

นี่นับว่าเป็นครั้งแรกที่เขาอนุญาตให้คนแปลกหน้าเข้ามาในพื้นที่ส่วนตัวของเขา แม้ว่าจะจะเป็นเพียงพื้นที่ส่วนตัวแสนรกร้างที่พร้อมมีไว้เพื่อติดตามความเป็นไปของชีวิตเพื่อนๆ ไม่ค่อยได้ลงรูปภาพหรือกระทู้แชร์ชีวิตของตัวเองในสองปีหลังจากนี้ ทว่าพร้อมก็ยังหวงแหนพื้นที่ตรงนี้อยู่ แต่ก็นั่นละ...เขาเป็นใครถึงคิดว่าตัวเองจะต่อต้านหรือแข็งข้อกับผู้หญิงที่ซื้ออิงจันทร์ได้ เมื่อเธอเอ่ยปากขอ เขาก็ทำได้แค่ตามใจ

ศรีออยยาบ

2

“อ้อย พี่เขาคงรับแล้วคะคุณย่า นี่ไงคะพี่พร้อม” อิงจันทร์ ซึ่งถูกผู้เป็นย่าบังคับให้สวมบทนักสืบออนไลน์นูทาน หลังจากค้นหา บัญชีส่วนตัวของพร้อมที่ถูกจำกัดการเข้าถึงเจอในที่สุด เธอสืบหาจาก บัญชีผู้ติดตามของโรงพยาบาลอยู่ตั้งนานกว่าจะเจอบัญชีของเขา แต่ กระนั้นก็ต้องมีรายลงทุนส่งข้อความไปขอให้เจ้าของบัญชีกดตอบรับ การขอติดตามของเธอ เนื่องจากเขาตั้งค่าบัญชีเป็นส่วนตัว

เมื่อเขาตอบรับ หน้าบัญชีว่างเปล่าที่มีแค่ชื่อและรูปวงกลมเล็กๆ ของเขาก็เด้งมาเป็นหน้าบัญชีอินสตาแกรมปกติ แม้จำนวนผู้ติดตาม แก้วสับห้าคนของเขาจะไม่ค่อยปกติในความรู้สึกของอิงจันทร์เท่าไร ก็ตาม แต่การที่เธอได้รับเกียรติให้เป็นหนึ่งในคนจำนวนนั้นก็ทำให้เธอ คิดว่าตัวเองพิเศษไม่ได้

“อ้อ หล่อเชียว...หล่อกว่ารูปที่ให้ย่าดูเมื่อวานอีก” คุณเอ็งออก ความเห็น โนมัตว์จากแก้วอินวมัตว์ใหญ่ที่ทานั่งประจำมามองหน้าจอมือถือของหลานสาว ปากก็ชมพร้อมไม่หยุด “หล่อนะ เหมือนพระเอกละคร”

“ตัวจริงพี่เขาล้อกว่าดาราก็คะ” อิงจันทร์ได้รับนิสัยชื่นชอบ คนหล่อเป็นพิเศษมาจากผู้เป็นย่าอย่างไม่ต้องสงสัย กับพร้อมที่

ทั้งหน้าตาหล่อและดีกับเธอจึงยิ่งเพิ่มคะแนนชื่นชมสูงกว่าปกติ “ก็ว่า ถ้าพี่เขาอยากเป็นดาราก็เป็นได้สบายเลยนะคะ”

“เขาเป็นหมอมือหนึ่งนะลูก ไม่หล่อสิแปลก” คุณพริ้มซึ่งฟังลูกสาว และแม่สามีซุบซิบกันเรื่องความหล่อของพร้อมอยู่นานแล้วออกความเห็น เธอไปสืบมาจากเพื่อนๆ แล้ว พบว่าพร้อมเป็นหมอความงามมือหนึ่งของโรงพยาบาลอีกด้วย “ที่บ้านเขาต้องไปอ้อเขากลับมาเพราะกลัวว่า เขาจะไปทำงานให้โรงพยาบาลคู่แข่งอย่างที่เรารู้กันนั่นแหละ หมอ พิศานพ่อเขาถึงขั้นต้องควักเงินส่วนตัวจ่ายทุนคืนให้ลูกชายเลยนะ”

“พี่พร้อมเขาชอบทุนเรียนต่อหรือคะ” อิงจันทร์ไม่ได้ถามเรื่อง ส่วนตัวของพร้อมกับใคร แม้แต่กับชายหนุ่มเอง เธอก็ยังรู้สึกเกรงใจ เขาอยู่พอสมควร จะว่าอย่างไรดีละ...เวลาที่เธออยู่ใกล้ๆ เขา พร้อม จะแผ่รังสีบางอย่างออกมาที่ทำให้เธอไม่กล้าจูนวอยกับเขา รู้สึกว่าต้อง ทำตัวดีๆ แต่แม่ของเธอก็ไม่ทำให้ผิดหวัง ไปหาข้อมูลมาให้ถึงटक ขนาดนี้ เด่วว่าคงเป็นพวกป้าๆ ที่เป็นเพื่อนแม่เธอนั่นละที่เอาเรื่อง ในบ้านของพร้อมมาเล่าต่อ “ก็นึกว่าพี่เขาใช้เงินที่บ้าน”

“เขาใช้ทุนรัฐบาลไปเรียนต่อ กลับมาเป็นอาจารย์ใช้ทุนได้ไม่ เท่าไหร่ ที่บ้านก็ไปขอให้กลับมาช่วยงานที่โรง'บาล” คุณพริ้มเล่าด้วย น้ำเสียงตื่นเต้น ก่อนนี้เธอก็คิดว่าครอบครัวของหมอพิศานดูแลเรื่อง เงินและเรื่องเรียนให้ลูกชายคนเดียวของเขา แต่พอรู้แบบนี้ เธอก็คิดว่าเห็นที่เรื่องบาดหมางในบ้านของพร้อมอาจจะเป็นเรื่องใหญ่กว่าที่ พวกเธอคาดเอาไว้

“พี่เขาแก่กว่าก็ตั้งเก้าปีคะ” อิงจันทร์บอกเสียงดังหลังจากเลื่อน ลงไปเห็นรูปประวัติของพร้อม ซึ่งแน่นอนว่ามีสามครั้ง เธอคำนวณ อายุของชายหนุ่มจากวันที่เขารับปริญญาตรีที่เมืองไทย และเรื่อง ประหลาดใจก็เกิดขึ้นอีกเพราะในรูปนั้นบ่งว่าพร้อมจบจากมหาวิทยาลัย เดียวกับเธอ แต่เธอกลับไม่เคยได้ยินชื่อเขาเลยสักครั้ง...ผู้ชายคนนี้

ซ่อนตัวจากหูตาสับปะรดของเธอได้อย่างไรมาตั้งเป็นสิบปี คิดแล้ว
อิงจันทร์ก็หันไปพูดกึ่งฟ้องกับผู้เป็นย่าด้วยเสียงขึ้นจมูก “เขาเรียน
มหา’ลัยเดียวกับที่ด้วยคะคุณย่า”

“เก้าปีเลยหรอ” คุณทรัพย์ที่ง่วนอยู่กับไอแพดเงยหน้าขึ้นมา
พลาถอดแว่นกรองแสงออกหลังจากได้ยืนยันว่าอายุของพร้อมห่างจาก
อิงจันทร์ถึงเก้าปี ก่อนจะหันไปมองหน้าภรรยาของตนเพื่อความแน่ใจ
คิดว่าบางทีเขาอาจจะจำผิดก็ได้ “หมอมิมาณแต่งงานก่อนเราตั้งสิบปี
เลยหรอคุณ”

“พร้อมจำไม่ได้แล้วค่ะ” พร้อมเองก็ดูไม่มั่นใจเท่าไร เรื่องมันก็เกิน
สามสิบปีมาแล้ว จะหลงลืมบ้างก็ไม่แปลก “หนูบอกว่าพี่เขาอายุ
เท่าไรนะคะ”

“ปีนี้ยี่สิบเจ็ด...พี่เขาก็น่าจะสามสิบหกมั้งคะ”

“คนบ้านนี้เขาทำอะไรกันบ้างนอกจากเรียนหนังสือ” คุณทรัพย์
หมั่นไล่หมอมิมาณเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว เมื่อรู้ว่าพร้อมเองก็ประสบความสำเร็จ
สำเร็จตั้งแต่อายุน้อยยิ่งอดค่อนแคะด้วยความหมั่นไส้ไม่ได้ ถึง
จะเก่งเกินหน้าพอ แต่พร้อมก็ยังนับว่าเป็นลูกของหมอมิมาณ คู่แข่ง
สมัยหนุ่มๆ ของเขาอยู่ดี

“ถ้าพี่พร้อมเก่งแบบนี้ ที่บ้านเขาไปง้อกลับมาทำงานก็ไม่แปลก
หรอกค่ะ ก็เป็นที่บ้านเขา ก็ทำ”

“แม่เองก็ทำ” คุณพร้อมเห็นฟ้องกับบุตรสาว แม้ว่าสติปัญญา
ของอิงจันทร์จะไม่ใกล้เคียงกับลูกชายคนเดียวของบ้านกาญจน์ แต่
หากมองในมุมของธุรกิจ พร้อมก็เป็นคนที่ปล่อยให้คนอื่นคว้าไปไม่ได้
จริงๆ โชคดีของบ้านกาญจน์ที่ก่อนหน้านี้เขาต้องเป็นอาจารย์เพื่อใช้ทุน
จึงไม่มีโรงพยาบาลไหนทันได้ชิงตัวเขาไป “เขารู้ว่าหมอพร้อมเก่งมาก
นะ เรื่องหน้าเรื่องผิวหนังนี่...ต้องยกให้เขา”

“แม่บอกว่าพี่พร้อมเป็นหมอมิวหนังไซ้ไหมคะ” อิงจันทร์หรีต

คิดว่าเรื่องนี้เริ่มไม่ชอบมาพากลเสียแล้ว วันนี้ตอนที่อยู่บ้านของเพื่อน เหมือนมาสฟ้าจะถามเธอเรื่องคอร์สเจ้าสาว คนที่ได้รับของขวัญจากเพื่อนเป็นคอร์สเจ้าปัญหาจึงหันไปคว้ากระเป๋า มั่นใจว่าแพ็กเกจที่มาสฟ้าให้เธอมาต้องยังอยู่ “มาสฟ้าบอกว่าซื้อคอร์สเจ้าสาวให้ที่บางที่อาจจะเป็นของโรงพยาบาลฟรีอ้อมก็ได้”

“อะไรจะเหมาะจะขนาดนั้น” คุณเอื้องกลอกตา รู้หรือว่า กิตติศัพท์คู่แข่งแผ่นดินรกรเพื่อนของอิงจันทร์เป็นอย่างไร แต่กระนั้นท่านก็ยังไม่ปักใจเชื่อเสียทีเดียวว่ามาสฟ้าจะเห็นอนาคตได้ “พูดถึงคอร์สเจ้าสาว ใ้เจ้าบ่าวของหนูยังไม่โผล่หัวมาเลยนะ หายหน้าไปหลายวันละ”

“เขางานยุ่งมั้งคะ” อิงจันทร์บอกด้วยน้ำเสียงไม่ใส่ใจ ก่อนนี้เธอตั้งใจจะพูดเรื่องของคนรักที่เธอรู้มากับครอบครัว แต่พอถึงเวลาจริงๆ แล้วกลับพูดไม่ออก มองหน้าคนในครอบครัวของเธอทั้งสามคนแล้วหญิงสาวก็น้ำท่วมปาก รู้ว่าหากเธอพูดไปแล้วพวกท่านจะต้องเสียใจและเป็นห่วงเธอแน่ๆ

แม้ว่าคงจะเลียงความจริงที่รออยู่แล้วไปได้อีกไม่นาน กระนั้นเธอก็ยังรู้สึกว้าว...ขอแค่วันเดียว ขออีกวันเดียวที่ครอบครัวของเธอจะได้อยู่กันอย่างสงบสุข ขออีกแค่วันเดียวแล้วเธอจะบอกความจริงที่แสนอัปยศนี้กับพวกท่าน รอให้เธอแข็งแรงกว่านี้อีกหน่อยแล้วอิงจันทร์จะเผชิญหน้ากับนรกที่รออยู่ด้วยตัวเอง โดยที่ให้พวกท่านเสียใจและอัปยศเพราะเธอน้อยที่สุดเท่าที่จะทำได้ ขออีกแค่วันเดียว พรุ่งนี้เธอจะเข้มแข็งแล้วบอกกับทุกคนว่าเกิดอะไรขึ้นบ้างในความสัมพันธ์ของเธอกับฤกษ์ เมื่อเธอเข้มแข็งเธอจะบอกทุกคนว่าฤกษ์หักหลังเธออย่างไร

“เจริญจริงเชียว คงรอให้รถซ่อมเสร็จโน่นละมั้งถึงจะเลิกยุ่ง”

“จริงๆ ด้วยค่ะ คอร์สเจ้าสาวของโรงพยาบาลที่ฟรีอ้อมจริงๆ

ด้วย” อิงจันทร์หาของขวัญจากมาสฟ้าเจอในที่สุด หญิงสาวร้องลั่นอย่างคนที่เคยอยู่แล้วว่าหอยต้องออกมาเช่นนี้ ก่อนพ่นลมหายใจพลาดคิดว่ามาสฟ้าคงรู้ว่าเธอกำลังตกที่นั่งลำบาก จึงให้เจ้าคอรส์เจ้าสาวนี้มาเป็นเครื่องช่วยชีวิตเธอ “มาสต้องรู้เรื่องนี้ก่อนแน่เลยคะ...เขาให้คอรส์นี้กับก๊ี้ตั้งแต่เดือนที่แล้วโน้น”

“หนูกำลังจะแต่งงาน เขาให้คอรส์เจ้าสาวหนูก็ไม่แปลกนะคะก๊ี้” คุณพริ้มบอกลูกสาว เธอรู้ว่ามาสฟ้ามักจะพูดอะไรแปลกๆ แล้วเรื่องที่เจ้าหล่อนพูดมักจะเกิดขึ้นจริงในภายหลังอยู่บ่อยครั้ง จนมีข่าวลือแปลกๆ เกี่ยวกับหญิงสาว กระนั้นคุณพริ้มก็ไม่ใช่คนงมงาย ผิดกับสามีที่เชื่อข่าวลือเกี่ยวกับเพื่อนสนิทของลูกหมดหัวใจ

“เขาให้มาหนูก็ไปใช้สิลูก อย่างมากหนูก็ถูกหมอมพร้อมเขาเอาเข็มจิ้มหน้าเท่านั้นแหละ” ผู้เป็นพ่อว่าอย่างเห็นเป็นเรื่องธรรมดา แม้ว่าเขาจะไม่ชอบหน้าหมอมพิมาน แต่โรงพยาบาลของคนี่ครั้งหนึ่งนับว่าเป็นคู่แข่งนั้นเป็นโรงพยาบาลใกล้บ้านที่ครอบครัวของเขาใช้บริการมาตลอด อีกทั้งชื่อเสียงของพริ้มเองก็ไม่ธรรมดา กับอ๊ี้แค่เขาจะมาจิ้มหน้าอิงจันทร์นิดๆ หน่อยๆ ไม่เห็นจะเป็นเรื่องใหญ่ตรงไหน

ผิดกับอิงจันทร์ที่เรียกได้ว่ารู้จักกับพริ้มมากกว่าทุกคนในครอบครัวกลับเบ้าหน้า แคจินตนาการว่าหมอมที่ใช้เข็มจิ้มหน้าเธอเป็นพริ้มก็หายใจไม่ทั่วท้อง ไม่ใช่เพราะเธอไม่เชื่อฝีมือเขา แต่เธอไม่มีทางให้ผู้ชายที่หล่อขนาดนั้นเห็นหน้าเปลือยเปล่าของเธอ แคคิดว่าพริ้มจะเห็นกระทั่งรอยคล้ำใต้ตาหรือรอยสิบบนใบหน้าในระยะประชิด อิงจันทร์ก็อยากจะทำใจตายคาเตียงคนไข้ของเขาเสียให้รู้แล้วรู้รอด

ขนาดจินตนาการเล่นๆ เธอก็อาจจะตายแล้ว ถ้ามันกลายเป็นจริงที่บ้านก็รอเก็บศพเธอได้เลย

สุดท้ายแล้วอิงจันทร์ก็มาลงเอยที่โรงพยาบาลประจำของ
ครอบครัวจนได้ แต่หนนี้หญิงสาวอยู่ที่หน้าแผนกผิวหนังและความงาม
ของโรงพยาบาล ไม่ค่อยชินเท่าไรเพราะปกติอิงจันทร์จะใช้บริการคลินิก
ข้างนอกมากกว่า แต่เมื่อมาสฟ้ำซื้อคอร์สเจ้าสาวจากที่นี่ให้เธอแสดง
ว่าก็ต้องมีเหตุผล...และเพราะความอยาก رؤ้อยากเห็นล้วนๆ ว่ามีอะไร
รอเธออยู่จึงเป็นเหตุให้อิงจันทร์ต้องมายืนหน้าลิ้นอยู่ตรงนี้ แม้ส่วนตัว
เธอจะรักมาสฟ้ำ และรักนิมิตของมาสฟ้ำมากที่สุด แต่หนนี้อิงจันทร์
กลับคิดว่ามันเกินไปหน่อยจริงๆ

“คุณอิงจันทร์นั่งรอด้านในได้เลยนะคะ เดี่ยวคุณหมอมารวมมาถึงแล้ว
จะเรียกค่ะ”

“ขอโทษนะคะ หมอที่จะตรวจ...ใช้หมอฟรีมหรือเปล่า” คำถาม
ของอิงจันทร์ทำให้พยาบาลสาวมองเธอด้วยสายตาดับมืด แต่อิงจันทร์
ไม่ได้ฉงนใจคิด เธอถามเพียงเพราะกังวลว่าหมอของเธอจะเป็นฟรีม
ไม่ใช่ช้อยากให้เขามาดูแลเธอเหมือนสาวๆ คนอื่นที่ตามหมอฟรีมมา
รักษาที่นี่หลังจากรู้ว่าเขาลาออกจากที่เดิม

“ถ้าอยากนัดคุณหมอฟรีมต้องทำนัดล่วงหน้าเท่านั้นคะ คุณ
หมอของคุณอิงจันทร์เป็นคุณหมอธยาดาคะ”

คำตอบของพยาบาลทำให้อิงจันทร์ถอนหายใจออกมาอย่าง
โล่งอก ท่าทางของหญิงสาวทำให้พยาบาลสาวเอียงคอ ไม่คิดว่า
อิงจันทร์จะแสดงออกว่าโล่งใจขนาดนี้ที่ไม่ได้เป็นคนไข้ของหมอฟรีม
เจ้าหล่อนจึงกระแอมกลบเกลื่อนก่อนรีบเปลี่ยนสีหน้ามาเป็นอ่อนโยน
กับอิงจันทร์แล้วว่า

“คุณหมอดามีอเบาแล้วก็เก่งมากค่ะ คุณอิงจันทร์ไม่ต้องกลัว
นะคะ”

“อ้อ” ได้ยินอย่างนั้นหญิงสาวก็โล่งใจ ทว่าลึกๆ ก็เสียดายไป
ฟรีมๆ กัน เพราะอิงจันทร์คิดว่าคนที่จะดูแลตนในคอร์สนี้คงเป็น

พร้อม เธอคงคิดไปเองว่าของขวัญจากมาสฟ้าชิ้นนี้ต้องมีของแถมตามมาด้วย แต่เรื่องกลายเป็นแบบนี้ก็ดี ต่อให้หมอกที่ดูแลเธอจะไม่ใช้เขา เธอก็ไม่ได้เสียอะไรสักหน่อย เต็มที่ก็แค่ไม่เห็นหน้าหล่อๆ ของพร้อมก็เท่านั้น

“โทษนะคะ ห้องน้ำไปทางไหนคะ”

“ซ้ายมือเลยคะ” พยาบาลสาวผายมือไปยังห้องน้ำที่มีไว้สำหรับผู้ที่มาใช้บริการแผนกผิวหนังอย่างเอื้อเฟื้อ

เมื่อหญิงสาวเดินเข้าไปในห้องน้ำก็อดที่จะเลิกคิ้วด้วยความประหลาดใจไม่ได้ สมกับเป็นห้องน้ำในแผนกผิวหนังของโรงพยาบาลชั้นนำจริงๆ เพราะนอกจากอุปกรณ์ทั่วไปแล้วที่นี่ยังมีอุปกรณ์สำหรับล้างหน้าทุกชั้นตอนไว้ให้เสร็จสรรพ ผ้าขนหนูนุ่มอยู่ในถาดกระดาษป้องกันเชื้อโรค กลิ่นภายในห้องน้ำหอมฟุ้ง ไม่ใกล้เคียงกับห้องน้ำที่อื่นเลยสักนิด คลินิกที่เธอเคยไปก่อนหน้านี้ก็ยังไม่สะอาดเท่านี้เลย

หากไม่มีเสียงคนที่กำลังอาเจียนดังมาจากด้านใน อิงจันทร์คงนึกว่าเธอยืนอยู่ในห้องน้ำในโรงแรมห้าดาวสักที่ แทนที่จะเป็นโรงพยาบาล แต่หญิงสาวก็ไม่ได้คิดอะไรมาก ซึ่ชื่นชมความอลังการของห้องน้ำไปพลาง ล้างครีมนักันแดดและแป้งฝุ่นออกจากหน้าก่อนไปเจอคุณหมอไปพลาง ทุกสิ่งทุกอย่างตรงหน้าทำให้เธออารมณ์ดีถึงขนาดฮัมเพลงออกมาเบาๆ ในลำคอเลยทีเดียว ตั้งใจว่าหากออกไปแล้วไม่ลืม จะส่งข้อความไปชื่นชมพร้อมสักหน่อย แม้ว่าเธอจะไม่ได้มีส่วนในการจัดเตรียมข้าวของในห้องน้ำก็ตามที่ แต่ในฐานะที่เธอเป็นลูกชายเจ้าของโรงพยาบาล การชมกับเขาโดยตรงก็ถูกต้องแล้ว

คิดเรื่อยเปื่อยไปเพลินๆ ระวังล้างหน้า เหยหน้าขึ้นมาอีกที อิงจันทร์ก็ต้องชะงักมือ เมื่อถัดจากเธอไปไม่กี่กลั้นมีหญิงสาวร่างระหงยืนก้มหน้าบ้วนปากอยู่ เดาไม่ยากว่าเจ้าหล่อนคงเป็นเจ้าของเสียงอาเจียนด้านในเมื่อครู่ อิงจันทร์เหลือบมองอีกฝ่ายผ่านกระจกเงา คิ่้งวาม

ของหญิงสาวขมวดนิศๆ ด้วยรู้สึกคล้ายคล้ายคล้าคล้าผู้หญิงคนนี้
เหลือเกิน เหมือนเคยเจอหน้า เพียงแต่ยังไม่ออกว่าตนเคยเจออีกฝ่าย
ที่ไหน

เพียงเสี้ยววินาทีหลังจากที่ผู้หญิงคนนั้นเงยหน้ามองกระจกเงา
ลมหายใจของอิงจันทร์ก็สะดุดอย่างคาดไม่ถึง ความสงสัยที่ว่าเธอรู้สึก
คุ้นหน้าคนตรงหน้าอย่างน่าประหลาดนั้นถูกเฉลยทันทีที่สบตากับ
อีกฝ่ายผ่านกระจก ยิ่งเหลือบมองชื่อที่ปักอยู่บนอกเสื้อตัวนอกของ
อีกฝ่าย ในหัวของอิงจันทร์ก็สว่างวาบ

ธยาดา...

ชื่อนี้สลักอยู่ในหัวของอิงจันทร์ ที่แท้ก็คือคุณหมอมที่จะมาดูแล
เธอ และที่รู้สึกเหมือนเคยเจอกันมาก่อนก็เพราะว่าธยาดาคือพี่รักของ
คุณหมั่นเธออย่างไรละ

มาสภาพารักเธอมากถึงได้จัดแจงให้เธอมาเจอกับผู้หญิงคนนี้
จนได้

อิงจันทร์คิดในใจแล้วก็นำหน้าล้างมือต่อไป เพราะไม่รู้ว่าเธอควร
จะทำหน้าอย่างไรเมื่อต้องเผชิญหน้ากับเรื่องน่าเน่าท้านองนี้ สุดท้าย
อิงจันทร์ก็ทนเสแสร้งทำเป็นไม่รู้ต่อไปไม่ไหว หญิงสาวเหลือบมองอีกฝ่าย
ผ่านกระจกเงาพร้อมกับยกมูมปากโดยไม่รู้ตัว รอยยิ้มไม่ตั้งใจของ
อิงจันทร์จึงกลายเป็นรอยยิ้มเย้ยหยัน หรือจะคิดว่าเป็นรอยยิ้มดูถูกก็
แล้วแต่คนจะคิด แต่สำหรับธยาดาคิดได้อย่างเดียว นั่นคืออิงจันทร์
กำลังมองเธอด้วยสายตาสมเพช

“คุณหม่อไม่สบายหรือคะ” อิงจันทร์ขมใจถามทั้งที่รู้คำตอบ
อยู่แล้ว ยิ่งได้ยินเสียงอาเจียนเมื่อครู่นี้ของอีกฝ่ายก็คงจะเป็นอะไรไป
ไม่ได้ เว้นแต่อาการของคนแพ้ท้อง ซึ่งเธอก็รู้แล้วอีกนั่นละว่าธยาดา
ตั้งท้อง และพ่อของเด็กในท้องก็มีความเป็นไปได้สูงว่าจะเป็นคุณหมั่น
ตัวดีของเธอเอง

“นิดหน่อยค่ะ” ฝ่ายธยาดาเองก็ขมำใจกัดฟันตอบคำถามของอิงจันทร์ รูปร่างของเธอนั้นพอๆ กับอิงจันทร์หากมองด้วยสายตาแต่เธอสูงกว่าเล็กน้อย ยิ่งมาขึ้นระนาบเดียวกันอย่างนี้ยิ่งเห็นได้ชัดว่า ทั้งเธอและอิงจันทร์มีหลายอย่างเหมือนกันจนน่าตกใจ

ตอนนี้เองที่อิงจันทร์เหลือบไปเห็นแหวนเกลี้ยงวงเล็กบนนิ้วนางข้างซ้ายของคุณหมอคคนสวย ซึ่งแหวนเจ้ากรรมนี้ก็ทำให้ใจแกว้างไปเล็กน้อย หน้าสลดลงเมื่อเดาถึงที่มาของแหวนนี้ได้ ก่อนเธอจะเสทหลบแก้มมองไม่เห็นมันไปเสีย

“คุณก็ล่ะคะ มาหาหมออหรือ” ธยาดาชวนคุยโดยไม่สบตาอิงจันทร์เช่นเดียวกัน อาศัยการก้มหน้าก้มตาล้างมือในการหลบเลี่ยง เพราะอายุเกินกว่าที่จะเผชิญหน้ากับอิงจันทร์ หญิงสาวผู้ที่ได้ชื่อว่ากำลังจะเป็นว่าที่เจ้าสาวของผู้ชายที่เธออุ้มท้องลูกเขาอยู่

“เปล่าค่ะ พอดีเพื่อนสนิทชื่อคอร์สเจ้าสาวของที่นี่ให้กินะคะ” อิงจันทร์บ่นหน้ายิ้มตอบ

ธยาดาหน้าเสีย ทั้งที่คิดว่าเธอทำทุกอย่างเพื่อแสดงตัวกับอิงจันทร์ขนาดนี้แล้ว เหตุใดอิงจันทร์ถึงยังเลือกที่จะเดินหน้าจัดงานแต่งต่ออีกล่ะ

“คุณหมอแต่งงานแล้ว...” น้ำเสียงของอิงจันทร์เฉื่อยช่าอย่างคนที่กำลังครุ่นคิด ร่างระหงเหยียดหลังตรงก่อนจะหมุนตัวมาเผชิญหน้ากับธยาดาเต็มตัว ตาจ้องแหวนบนนิ้วนางข้างซ้ายของอีกฝ่ายแล้วว่าต่อด้วยสีหน้าระริ่นกวนอารมณ์ “มีอะไรที่ก็ต้องระวังก่อนวันงานไหมคะ อะไครควรทำ...หรือไม่ควรทำ”

“หมอยังโสดค่ะคุณก็” ธยาดายิ้มกว้างแล้วเอ่ยตอบเสียงดังฟังชัด ตัดสินใจได้ในวินาทีนี้ว่าในเมื่ออิงจันทร์ไม่คิดจะถอย ก็ไม่มีเหตุผลอะไรให้เธอต้องถอยเหมือนกัน ในเมื่อตอนนี้เธอตั้งท้องลูกของฤกษ์แล้ว...หลังชนฝาขนาดนี้ หากเธอปล่อยให้ม้งานแต่งงานเกิดขึ้น

เธอก็ต้องกลายเป็นเมียน้อย...ลูกของเธอก็ต้องกลายเป็นลูกเมียน้อย
ฝันไปเถอะว่าเธอจะยอม

เรื่องอะไรที่เธอจะต้องยอม ในเมื่อเธอเป็นคนที่มาก่อน
“แหวนนี้แฟนหมอบเขาให้ไว้ตั้งแต่สมัยเรียนนะคะ”

อิงจันทร์ฟังแล้วก็ได้แต่เลิกคิ้วสูง ก่อนจะเหยียดยิ้มมุมปากนิดๆ
อย่างเยอหยิ่ง เลียนแบบท่าทางของมาสฟ้าที่มักจะทำให้คนรอบกาย
รู้สึกว่าคุณอยู่คนละโลกกับเจ้าตัวเสมอ ซึ่งก็ได้ผล เพราะการกระทำนั้น
ทำให้หยาดาสูดลมหายใจเข้าปอดหนักๆ เพื่อสะกดความไม่พอใจ
เอาไว้

“ถ้ายังเป็นแค่แฟน คุณหมอบก็ไม่ควรปล่อยให้ตัวเองท้องนะคะ”
ปกติแล้วอิงจันทร์ไม่ค่อยก้าวร้าวเรื่องส่วนตัวของใคร อย่างน้อยก็ไม่ใช่
ต่อหน้า แต่ครั้งนี้ถือเป็นเรื่องขี้กวนแล้วกัน คิดเสียว่าเพราะหยาด
ยุ่งกับคู่หมั้นของเธอ โดนเหน็บแนมด้วยถ้อยคำร้ายกาจอย่างนี้จากเธ
ก็สมควรแล้ว

ยั้งอิงจันทร์พูดด้วยน้ำเสียงรู้เท่าทันด้วยแล้ว หยาดาก็ยิ่งหน้า
ร้อนผ่าว ทั้งโกรธทั้งอายที่อิงจันทร์ลอยหน้าลอยตาพูดเหมือนกับ
เหนือกว่าตน จึงจ้องเขม็งใส่คู่สนทนาหน้าตาจิ้มลิ้มที่ฤทธิ์เดชไม่เบา
ทีเดียว

“คำโบราณเขาว่ากันว่าอะไรๆ ก็ไม่แน่นอน คุณหมอบไม่กลัว
หรือคะ”

“แล้วคุณก็ล่ะคะ ไม่กลัวหรือที่อะไรๆ ก็ไม่แน่นอน” หยาด
ย่นถามอิงจันทร์ด้วยคำพูดของเจ้าตัว

“ก็ไม่กลัวหรือคะ เพราะก็ไม่ได้มีเรื่องอะไรให้ต้องอาย” หญิงสาว
ว่าแล้วเซิดหน้ามองคนที่ตอบกลับเธออย่างหัวมอ “แล้วก็ก็ยังไม่ได้
ตั้งท้องกับผู้ชายที่กำลังจะแต่งงานด้วย ถ้าจะมีคนต้องอาย...ก็ว่าคง
ไม่ใช่ก็”

พูดจบอิงจันทร์ก็ฉีกยิ้มจอมปลอมใส่คนซึ่งตั้งท้องกับผู้ชายที่กำลังจะแต่งงานและเดินจากมา แต่คนหลังชนฝาอย่างธยาดากลับตะโกนไล่หลังก่อนที่อิงจันทร์จะเดินพ้นไป จนเธอต้องหันกลับไป

“ถ้าคุณรู้ทุกอย่างแล้วก็เลิกกับฤกษ์สิ จะแก้งทำเป็นไม่รู้ไปถึงเมื่อไหร่กัน” ในเมื่อเรื่องมาถึงขั้นนี้แล้ว ธยาดาก็ไม่มีเหตุผลอะไรที่ต้องเสแสร้งกับอิงจันทร์อีกต่อไป “คุณเลือกผู้ชายที่ไหนก็ได้ ผู้ชายที่ดีกว่าฤกษ์มีตั้งมากมาย เลิกกับเขาเถอะ”

อิงจันทร์หันมองอีกฝ่ายประหนึ่งว่าเป็นวิญญาณร้าย คิดไม่ถึงจริงๆ ว่าธยาดาจะกล้าพูดแบบเมื่อครู่ออกมา

“ฉันท้องกับฤกษ์ เราคบกันมานานแล้ว แต่ที่ฤกษ์เขาขอคุณแต่งงานเพราะว่าพ่อกับแม่ของเขา คุณก็...ฉันขอร้อง ไม่ต้องสงสารฉันก็ได้ แต่เห็นแก่เด็กที่กำลังจะเกิดมาได้ไหม ฉันไม่อยากให้ลูกของฉันได้ชื่อว่าเป็นลูกเมียน้อย ถ้าคุณเป็นคนยกเลิกงานแต่ง ยังไงที่บ้านของฤกษ์เขาก็ต้องยอม”

“ยอม?” เสียงเล็กของอิงจันทร์ขึ้นจมูกอย่างไม่อยากเชื่อหูตัวเอง “คุณหมอนี่มีจินตนาการจริงๆ นะคะ คิดเอาเองทุกอย่างเสรีจรรพเลย ไม่คิดจะถามก็ก่อนสักหน่อยหรือว่าก็รู้สึกยังไง”

“...”

“หรือต่อให้ยกเลิกงานแต่ง พ่อแม่ฤกษ์ก็ไม่มีทางยอมรับคุณหรอก”

“เรื่องนั้นมันเรื่องของเรา ตอนนี้แค่คุณเลิกกับฤกษ์ก็พอ ฉันขอร้อง” ธยาดาอ้อนวอน

สภาพคนตรงหน้าเธอน่าเวทนาจึงจริง แต่อิงจันทร์กลับรู้สึกรังเกียจสีหน้าที่หญิงสาวแสดงออกมายิ่งทำให้ธยาดาหน้าร้อนผ่าวด้วยความอับอาย

ขณะเดียวกันธยาดาก็รู้แ่ใจดีว่าอิงจันทร์ไม่มีวันเข้าใจเธอ คน

ที่ได้ทุกอย่างมาอย่างง่ายดายโดยไม่ต้องพยายามอะไรเลย และไม่รู้จึกคำว่าลำบากมาทั้งชีวิตอย่างอิงจันทร์ จะรู้ได้อย่างไรว่าเธอต้องเจอกับอะไรบ้าง การถูกรวบครีวของคนรักจึงเกี่ยวแค่เพราะว่าเธอเกิดมาในครอบครัวธรรมดาๆ ไม่มีชาติตระกูลทัดเทียมกับเขาเป็นความรู้สึกที่ย่ำแย่เกินกว่าจะมีคำพูดใดมาอธิบายได้

“ฉันท้อใจ!” ธยาदार้องลั่น ทั้งโกรธทั้งอาย แต่เธอก็ไม่รู้ว่าจะทำอย่างไรต่อไปแล้วจริงๆ “ยกเลิกงานแต่งเถอะนะคะ คุณก็รู้ว่าถ้าที่บ้านของคุณรู้เรื่องของฉันทกับฤกษ์ ยังไงพวกท่านก็ไม่มีทางยอม”

“นี่คุณหมอกำลังขู่ที่อยู่หรือคะ” อิงจันทร์นินห์หน้ามธยาดาในใจก็คิดว่าผู้หญิงคนนี้ช่างมีเรื่องให้เธอประหลาดใจไม่จบไม่สิ้นจริงๆ ดีแล้วที่เธอได้เจอเจ้าหล่อนก่อนจะเข้าคอร์ส ไม่อยากคิดเลยว่าถ้าให้คนแบบนี้มาเป็นหมอประจำตัว สวัสดิภาพหน้าหน้าของเธอจะเป็นอย่างไร

อีกความเป็นไปได้หนึ่งคือธยาดาเป็นบ้าไปแล้วจริงๆ จึงได้พูดคล้ายกับว่าหากอิงจันทร์ไม่ยอมยกเลิกงานแต่ง เธอก็จะลากครอบครัวของอิงจันทร์มาลุยดงน้ำเน่าไปพร้อมกับเธอด้วย อิงจันทร์จึงถามออกไปด้วยน้ำเสียงกระด้างกว่าตอนที่ธยาดาขอให้เธอยกเลิกงานแต่งโดยไม่รู้ตัว

“คุณหมอกำลังตั้งท้องเลยอาจจะหลงๆ ลืมๆ ไป แต่ไม่เป็นไรค่ะ เดี่ยวก็จะช่วยเตือนความจำให้คุณหมอเอง...” อิงจันทร์หยุดเพื่อที่จะใช้สายตามองเหยียดหยามอีกฝ่ายอย่างเปิดเผยและตั้งใจ ก่อนจะพูดต่อด้วยสีหน้าหยันๆ อย่างคนที่ถือไฟเหนือกว่า “ตอนนี้คนที่ไม่มีสิทธิ์ต่อรองอะไรกับใครเลยคือคุณหมอต่างหาก...ไม่ใช่!”

“...”

“ตั้งท้องแล้วคิดว่าครอบครัวฤกษ์เขาจะยอมรับคุณหมอหรือหรือไม่พวกเขาก็เกลียดคุณหมอมากกว่าเดิมเพราะคิดว่าคุณหมอตั้งใจ

ปล่อยให้ตัวเองตั้งท้องเพื่อจับลูกชายของเขา...เรื่องมันจะกลายเป็นแบบไหน คุณหมอก็คงคิดต่อเอาเองแล้วกันนะคะ ก็ขอตัว” พุดเสรีจแล้วอิงจันทร์ก็สะบัดผมใส่รถยนต์า เซ็ดหน้า สับเท้าเดินออกมาจากตรงนั้น ฝุ่นคอแข็งเซ็ดหน้าต่อไปแม้ว่าข้างในจะพังยับเยิน ได้แต่เตือนตัวเองให้พ้นประตูนี้ไปก่อน อย่าเพิ่งร้องไห้ให้เกิดใครมาเห็นน้ำตาของเธอเข้าเดี๋ยวได้อายเขาตายเลย

พร้อมก้มหน้ามองมือถือแล้วคว่ำเขม้ก็ขมวดเข้าหากันนิดๆ

เพราะข้อความล่าสุดที่ได้รับจากอิงจันทร์ซึ่งเธอถามว่าเธออยู่ที่ไหน คำถามง่ายๆ แต่พร้อมรู้สึกว่ายากกว่าข้อสอบสมัยเป็นนักศึกษาแพทย์เสียอีก เขาไม่รู้ว่าควรจะตอบอิงจันทร์อย่างไรถึงจะเหมาะสม ความรู้สึกของเขาตอนนี้ทั้งลังเลและสับสน เขารู้ดีว่าความเป็นห่วงที่เขาให้อิงจันทร์นั้นล้ำเส้นคนรู้จักกันมาไกล ดังนั้นการที่เขาจะพูดหรือทำอะไรจึงกังวลไปหมด กลัวว่าหากอิงจันทร์จับความรู้สึกของเขาได้ เธอจะเกลียดเขา

ยังไม่ทันที่พร้อมจะคิดอะไรไปไกลกว่านั้น จู่ๆ ก็เหลือบเห็นอิงจันทร์กำลังเดินจ้ำจ้อออกไปยังประตูหนีไฟที่อยู่ใกล้ๆ บริเวณนี้ยังไม่ทันที่เขาจะอ้าปากเรียกก็เห็นรถยนต์าซึ่งมีสีหน้ายิ้มแยะเดินตามหลังอิงจันทร์ออกมาจากห้องน้ำ แม้ว่าจะยังสับสนว่าเกิดอะไรขึ้น แต่พร้อมก็ตัดสินใจปรี่ไปยังทิศทางเดียวกับอิงจันทร์

เขาก็วิ่งกึ่งเดินตามหญิงสาวมายังบันไดหนีไฟเมื่อเห็นว่าเธอมีสีหน้าไม่ค่อยสู้ดีเท่าไร ไม่นานก็ตามทัน แต่เขาไม่สบายใจเลยที่เป็นเช่นนี้

เมื่ออิงจันทร์หันกลับมามองยังประตูหนีไฟ เธอก็เห็นพร้อมยืนขวางประตูอยู่ ตอนนี่เองที่พร้อมเห็นว่าใบหน้างามที่ดูเย่อหยิ่งไว้ตัวก่อนหน้านี้อาจกำลังอาบไปด้วยหยาดน้ำตา เห็นแล้วก็อดตกใจไม่ได้

มือข้างที่ถือแก้วเครื่องดื่มของพร้อมพลันอ่อนแรงจนแก้วจะร่วงลงพื้น ทว่ายังดีที่พร้อมตั้งสติได้ทันจึงรีบปรับสีหน้าเป็นปกติและประคองแก้วเครื่องดื่มไว้ในมือต่อไปได้

“พี่ย่าหัวเราะ!” อิงจันทร์แหงเสียงแหลมทั้งที่ยังร้องไห้ ความโกรธก่อนหน้านี้นี้ถูกเปลี่ยนเป็นความเจ็บใจจนต้องร้องไห้โฮออกมา รอบสอง คิดอยู่แล้วว่าต้องมีอะไร มาสฟ้าจึงย៉ำกย៉ำหนาให้เธอมาที่นี่ให้ได้ แต่อิงจันทร์ก็ไม่คิดเลยว่าเหตุผลที่ว่าจะเป็นผู้หญิงอีกคนของคู่หมั้นเธอ ธยาดา...ชื่อเพราะเชียว

“พี่ไม่ได้จะหัวเราะ!” พร้อมผ่นลมหายใจหนักอึ้งของตัวเอง ออก แล้วก้มหน้าหลบตาเพราะสีหน้าของอิงจันทร์เวลาร้องไห้นั้นชวนขำอยู่นิดๆ ก็นะ...เธอร้องไห้แบบนี้ชวนให้เขานึกถึงวันที่เขาและเธอเจอกันบนถนนขึ้นมา แต่ไม่ว่าจะตอนนั้นหรือตอนนี้อิงจันทร์ก็น่ารักมากเหมือนเดิม “พี่เป็นห่วง ก็เลยตามมาดู”

“พี่พร้อมรู้อยู่แล้วใช่ไหมล่ะ” คราวนี้น้ำเสียงของอิงจันทร์มีแววกล่าวหานิดๆ สายตาที่เธอมองชายหนุ่มก็แฝงไปด้วยความรู้สึกของคนที่เป็นอรภิน “เรื่องที่ถูกขโมยกับหมอคนนั้นนะ”

มือข้างที่ว่างซึ่งกำลังล้างผ้าเช็ดหน้าในอกเสื้อตัวในชะงัก ก่อนที่พร้อมจะเงยหน้ามองอิงจันทร์ด้วยสายตามีคำถาม คล้ายกับว่าเธอเองก็ไม่อยากเชื่อในสิ่งที่หญิงสาวเพิ่งกล่าวมา

สีหน้าของชายหนุ่มทำให้หญิงสาวร้องไห้โฮออกมาอีกคำรบ ปากก็โวยวายต่อว่าเขาไม่หยุด รวากับว่าทุกอย่างที่เกิดขึ้นนั้นเป็นความผิดของเขาทั้งหมด

“ขนาดพี่ก็ยังไม่รู้เลย”

“อย่าร้องๆ” พร้อมละล้าละลัก รีบเข้าไปประชิดตัวอิงจันทร์ ก่อนที่หญิงสาวจะพุ่มพวยจนทำตัวเองตกบันไดไป มีออบอุ้นของชายหนุ่มจับต้นแขนเล็กทั้งสองข้างของคนที่ยังเสียใจจนไม่ได้สติ บังคับ

ให้เธอนั่งลงบนบันไดชั้นบนสุด นูก็ฟังอีกฝ่ายตีโพยตีพายไปด้วย

“ทั้งที่ทำงานอยู่ด้วยกันแท้ๆ พี่ยังไม่รู้...นี่ถ้ามาสฟ้าไม่บอก ก็
ก็คงไปอีกนาน”

“มาสฟ้าคือใครครับ” พร้อมนิ้วน้า ไม่เข้าใจว่าคนชื่อมาสฟ้า
เกี่ยวข้องกับเรื่องนี้ยังไง

“พี่พร้อม...” อิงจันทร์ที่เจ็บหนักถึงขั้นสาหัสโอดครวญสุดเสียง
แค้นที่เขาเอาแต่ถามเธอกลับทั้งที่ความจริงเขาควรจะมีคำตอบให้เธอ
แท้ๆ เรื่องเกิดขึ้นในโรงพยาบาลของเขา แต่เขาไม่รู้อะไรเลย มันถูก
แล้วหรือ “พี่พร้อมเลิกถามก่อน ก็เสียใจอยู่”

“โอเคๆ” พร้อมห้ามตัวเองไม่ให้ขำอิงจันทร์ต่อไปไม่ได้ ยิ่งเห็น
สีหน้าสิ้นหวังของเธอก่อนบอกให้เขาเลิกตั้งคำถาม พร้อมก็ยังเอ็นดู
หญิงสาว ทั้งที่เธอเสียใจขนาดนี้ก็ยังน่าเอ็นดู

“พี่อย่าขำก็” อิงจันทร์เห็นสายตาที่พร้อมมองตัวเองแล้วก็ยิ่ง
อับอาย แต่ก็บอกตัวเองให้หยุดร้องไห้ไม่ได้ หญิงสาวจึงได้แต่อ้อนวอน
ชายหนุ่มทั้งที่สะอึกสะอื้น ยิ่งพร้อมใช้ผ้าเช็ดหน้าของเขาเช็ดน้ำตาเธอ
น้ำตาก็ยิ่งไหลทะลักประหนึ่งทำนบแตก

ทั้งเสียใจทั้งอับอายที่คนที่มานั่งปลอบเธอตอนนี้คือพร้อม
ชายหนุ่มที่เพิ่งเล็กเป็นคนแปลกหน้าได้ไม่ถึงสัปดาห์นี้ รุ่ง...นัดให้เขา
จิ้มหน้าให้เธอตั้งแต่แรกก็จบเรื่อง จะได้ไม่ต้องมาเจอกันอีกในสภาพ
ทุเรศทุรังแบบนี้

“พี่ไม่ได้ขำก็สักหน่อยครับ”

น้ำเสียงมั่นคงของชายหนุ่มทำให้อิงจันทร์สงบลงนิดหน่อย
รู้สึกอายน้อยลงนิดหนึ่ง

“พี่ขำ เมื่อกี้ก็เห็นอยู่” คนขี้แยไม่เชื่อ ยังคงกล่าวหาเขาด้วย
น้ำเสียงคับแค้นใจ

“พี่เปล่า” ชายหนุ่มยิ้มแล้วตีหน้าขีมิ เขาไม่ได้หัวเราะอิงจันทร์

เพราะเห็นเธอร้องให้จริงๆ ที่เขาหัวเราะก็เพราะเอ็นดูเธอจนเก็บสีหน้าไม่ทันต่างหาก “พี่ไม่ได้หัวเราะที่พี่ร้องให้”

“พี่จะบอกว่าหัวเราะเพราะหน้าที่ตลกหรือ”

“พี่เปล่า” ตอนนี้อยู่คนเดียวก็รู้สึกสิ้นหวังไม่แพ้คนตรงหน้า ยิ่งนั่งเคียงกันแบบนี้ยิ่งหลบเลี่ยงสายตาจับผิดของหญิงสาวได้ยาก หลังหยุดชับน้ำตาให้หญิงสาว พร้อมกับรู้สึกว่ามือไม้ของตัวเองงอแงะ ไม่รู้ว่าจะเอาไปวางไว้ที่ไหนจึงจะเหมาะสม

“พี่ทำ พี่หัวเราะก็” อิงจันทร์ยืนย่นเสียงแข็งทังที่ยังร้องไห้ไม่หยุด ทำเอาพร้อมจนปัญญา...ไม่รู้ว่าจะจัดการกับสิ่งมีชีวิตตรงหน้าอย่างไรจึงจะเหมาะสม เขาจึงได้แต่อ้อมแอ้มเอ่ยปากขออนุญาตคนอายุน้อยกว่าขณะโน้มตัวลงไปหาร่างบอบบางของอิงจันทร์

“พี่จะกอดก็ โอเคนะ” พุดจบพร้อมก็สวมกอดหญิงสาวหลวมๆ ก่อนอิงจันทร์จะซุกเข้าหาอ้อมกอดของชายหนุ่มอย่างหาที่พึ่ง สุดท้ายทำนบน้ำตาของเธอก็แตกอีกรอบ บ่อยไฮกับอกของพร้อมอย่างเจ็บใจ ปากก็ทั้งฟ้องเขาและตัดพ้อชีวิตของตัวเองไปพร้อมกัน

“ก็ไม่เคยทำอะไรให้ใครเลยนะคะพี่ แล้วทำไมก็ต้องมาเจอเรื่องแบบนี้ด้วย”

พร้อมไม่มีคำตอบให้อิงจันทร์ ทำได้แค่กระชับอ้อมกอดบอบบางเธอด้วยความเสียบหวังว่ามันจะเยียวยาเธอจากความเจ็บช้ำใดๆ ที่เธอกำลังเผชิญอยู่ได้บ้าง

“ก็ไม่เคยทำอะไรใครเลย ทำไมเขาต้องมาทำแบบนี้กับพี่ด้วย”

“ฤกษ์มันนอกใจเรา...ไปคบกับหมอดาไซ้ใหม่” พร้อมเอ่ยถามทั้งที่พอจะเดาคำตอบได้อยู่แล้ว และเสียงร้องไห้ของอิงจันทร์ก็ย่นย่นทุกอย่างให้เขาได้เข้าใจ หากเรื่องเป็นแบบนี้ก็ไม่แปลกที่อิงจันทร์จะพุ่มพวย คิดแล้วพร้อมก็ได้แต่ถอนหายใจยาวเหยียด เห็นใจอิงจันทร์ที่ต้องมาเจอเรื่องแบบนี้ทั้งที่กำลังจะแต่งงานอยู่แล้วแท้ๆ

ขณะเดียวกันเขาก็ยินดีกับเธอด้วย สำหรับพร้อมแล้วการที่
อิงจันทร์รู้เรื่องนี้ก่อนแต่งงานย่อมดีกว่ารู้หลังจากแต่งงานไปแล้วเป็น
ไหนๆ

เมื่ออาการสะอึกสะอื้นของอิงจันทร์สงบลง เขาก็ถือโอกาสผละ
ออกห่างแล้วขยับลงไปนั่งชันเข่ายังบันไดชั้นต่ำกว่าเพื่อให้สบตากับ
หญิงสาวได้ พร้อมเมยหน้าจ้องมองเธอด้วยสายตาสงบนิ่ง แววตา
แน่วแน่ของเขาทำให้น้ำตาของอิงจันทร์เหือดแห้ง แต่ก็ไม่อาจเอ่ยคำพูด
ใดๆ ออกมาได้ จึงเพียงนั่งฟังเมื่อพร้อมเอ่ยประโยคต่อมา

“เรื่องนี้ไม่ใช่ความผิดเราเสียหน่อย ถ้าฤกษ์มันนอกใจก็จริงๆ
ไม่ใช่เรื่องเข้าใจผิด ก็ก็ไม่ได้ทำอะไรผิด...ไม่ต้องโทษตัวเอง แคร่รัก
คนผิด ใครๆ ก็เคยทำ”

“ที่พร้อมเคยรักคนไม่ดีเหรอคะ” น้ำเสียงของอิงจันทร์บอก
ความอยากรู้อยากเห็น

พร้อมหรีตามองเธออย่างจับผิด จนหญิงสาวต้องรีบเปลี่ยน
เรื่องเพื่อเอาตัวรอด

“แต่ที่กำลังจะแต่งงานนะคะ เลิกตอนนี้ก็อายคนแน่”

“ถ้าแค่เพราะอายคงไม่ใช่เรื่องใหญ่เท่าไร” พร้อมเอ่ยด้วย
น้ำเสียงนิ่งๆ ที่ทำให้อิงจันทร์ไม่กล้าหือ ยิ่งแววตาสงบนิ่งของเขาฉาย
แววดูขื่นกว่าเดิมเล็กน้อย แมวหง่าวอย่างเธอจะเอาอะไรไปสู้กับเสือ
ตัวจริง หญิงสาวได้แต่เม้มปากแน่นอย่างไม่ยอมจำนน “ก็กำลัง
จะแต่งงานก็จริง เรื่องที่ว่าฤกษ์มันนอกใจเราก็จริงเหมือนกันไม่ใช่
เหรอ”

“นี่ที่พร้อมกำลังซ้ำเติมก็เหรอคะ” อิงจันทร์อดรู้สึกไม่ได้จริงๆ
ว่าเธอกำลังหาเรื่องใส่ตัว และสงสัยว่าพวกคนหล่อใจร้ายแบบนี้เสมอ
เลยหรือเปล่า หรือว่ามีแค่พร้อมที่ใจร้ายกับเธอเป็นพิเศษ

“พี่เปล่าซ้ำเติมครับ พี่รู้ว่ากำลังเสียใจ” พร้อมเข้าใจว่าตอนนี้

อิงจันทร์คงไม่พร้อมจะใช้เหตุผล อารมณ์โกรธที่รู้ว่าโดนหักหลังกำลัง บังตา ไหนจะเสียใจที่ถูกคนรักทรยศ ทั้งยังกลัวเรื่องที่จะเกิดขึ้นหลังจาก นี้้อีก “พี่พูดไม่ดีเอง ไม่ควรจะพูดกับเราตอนนี้”

“ก็รู้ตั้งแต่วันที่รถชนแล้ว” อิงจันทร์สรวลภาพเสียงค่อยๆ ไม่รู้เหมือนกันว่าทำไมเธอถึงเลือกบอกเรื่องนี้กับพร้อมก่อนบอกครอบครัวหลังจาก เก็บมันไว้กับตัวเองและเพื่อนสนิทมาพักใหญ่ แต่ทันทีที่เอ่ยออกไป เธอกลับรู้สึกเบาโล่งเหมือนยกภูเขาออกจากอก

อีกฝ่ายเงยหน้ามองเธอตาโต ไม่สมกับเป็นพร้อมที่สุขุมมาตลอด นั่นยิ่งทำให้อิงจันทร์ได้ใจ เล่าต่อราวกลัวว่าหากตนหยุดแล้ว จะไม่อาจพูดความลับที่เก็บไว้ออกมาได้อีก “ก็สงสัยเลยแอบตามไป แล้วก็เจอ...ก็รีบหนีกลับบ้านรถเลยชน ก็รู้มานานแล้วว่าพี่ถูกขโมยคางคกอื่น ท้อง...แต่ไม่รู้ว่าผู้หญิงคนนั้นทำงานที่นี่”

“รู้แล้ว...ตอนนี้เล่าให้พี่ฟังได้แล้ว แบบนี้เราก็คงคิดแล้วเหมือนกันว่าจะทำยังไงต่อ” แม้จะต้องใช้เวลาครู่หนึ่งเพื่อตั้งสติรับเรื่องที่ อิงจันทร์เพิ่งเล่ามา แต่สุดท้ายแล้วพร้อมก็คลี่คลายส่งให้คนตัวเล็กได้ในที่สุด รอยยิ้มของเขาเป็นรอยยิ้มอันแสนอ่อนโยนและภูมิใจอย่าง ที่พี่ชายมอบให้น้องสาว ทำให้อิงจันทร์น้ำตาวันขึ้นมาอีก แต่หนนี้เธอ สะกดมันเอาไว้ได้ “จะเลิกกับคู่นั้นเพราะรู้ว่ามันนอกใจ หรือจะแต่งงาน กับผู้ชายที่รู้ว่าหลังจากนี้เราจะไว้ใจมันไม่ได้ก็แล้วแต่เรา ชีวิตของก็ เลือกรู้ดี”

ฟังเท่านั้นน้ำตาที่อิงจันทร์กลั้นไว้ก็หยดแหมะ ก็มหน้าร้องไห้ อีกเสียบๆ พร้อมเองก็ไม่ได้โอ้หญิงสาวเหมือนอย่างที่ทำตอนแรก

หลังจากชายหนุ่มพูดในสิ่งที่ตัวเองคิดว่าควรจะไปหมดแล้ว ก็ลุกขึ้นยืน เดินลงไปตามทางเดินของบันไดหนีไฟโดยตั้งใจที่จะเลี่ยง ไปใช้ประตูทางออกที่ชั้นอื่น ด้วยกลัวว่าหากมีใครบังเอิญมาเห็น ว่าเขาและอิงจันทร์เดินตามกันออกไปแล้วจะเอาไปพูดต่อให้ฝ่ายหญิง

เสียหาย จึงไม่รู้เลยว่าคนที่เขาหวังชื่อเสียงกำลังยกมือปาดน้ำตา ลวกๆ ตาก็จ้องมองแผ่นหลังของคนที่พูดจาเย็นชาใส่เธอ เหมือนกับคนไม่มีหัวใจด้วยความน้อยอกน้อยใจ

อิงจันทร์รู้ว่าตัวเองต้องทำอะไร แต่เธอเสียใจอยู่...ถึงจะฟังดูเง่า ในสายตาของเขา แต่เขาก็ไม่เห็นต้องพูดจาไร้หัวใจกับเธอแบบนี้ คนอะไรใจร้ายซะมิด คิดแล้วหญิงสาวก็ได้แต่มองพร้อมอย่างเจ็บใจและ คาดโทษในใจเสียบๆ เพราะตอนนี้เอาตัวเองให้รอดเธอยังทำไม่ได้เรื่อง เอาคืนพร้อมคงต้องท่วไว้ก่อน

ฉันจะไม่ชอบคนหล่อแต่ใจร้ายอย่างเขาแล้ว! หล่อแค่ไหน ก็ไม่ชอบหรอก...ต่อให้หล่อมากๆ ก็เถอะ ฉันจะไม่ชอบอีกแล้ว!

แน่นอนว่าไอ้คำว่า ‘ชอบ’ ที่อิงจันทร์คิดนั้นย่อมเป็นความชอบ ในฐานะที่พร้อมเป็นคนหล่อหาตัวจับยากคนหนึ่ง ไม่ได้มีความพิศواسอื่นใดมาเกี่ยวข้อง

“ก็รู้ค่ะว่าก็ต้องทำอะไร ก็แค่เสียใจแล้วก็อาศัยด้วย พี่เข้าใจไหมคะว่าก็เสียใจ...ก็ก็คนนะ ก็เสียใจเป็น” อิงจันทร์บอกเสียงห้วน เธอไม่ได้หวังให้พร้อมมาสงสารเห็นใจเธออยู่แล้ว เธอเข้าใจว่าเรื่องนี้ แก้ปัญหาได้ง่ายมากสำหรับเขา รู้อีกที่ร่างสูงที่ค่อยๆ ห่างออกไปก็หยุดเดินก่อนจะหันกลับมา สีหน้าของชายหนุ่มยังปราศจากอารมณ์ ดูไร้หัวใจอย่างที่อิงจันทร์กล่าวหาทุกอย่าง

“ถ้าพี่เป็นก็ พี่จะบริหารจัดการเรื่องไอ้ถูกขี้” เขาเอ่ยเสียงหัวเราะเรียบ ทว่าเด็ดขาด

อิงจันทร์ฟังแล้วถึงกับชนหัวลูก

“เรื่องนี้เป็นเรื่องใหญ่ระดับก็ เราไม่ได้แค่กำลังจะเลิกกับแฟน แต่ที่กำลังจะยกเลิกงานแต่งงาน เรื่องนี้มันไม่ได้มีแค่กับไอ้ถูกขี้ แต่ยังมีผู้ใหญ่สองบ้านอีก...ก็รู้ซิใหม่ว่าต่อให้ก็อยากจะเลิก มันก็คงเลิกไม่ได้ง่ายๆ”

พอได้ยินกับหูตัวเองชัดๆ แบบนี้ อิงจันทร์ก็ตระหนักได้ว่าเรื่องนี้หนักหน่าอย่างที่เธอนึกกลัว แต่ก็คงจะเลี่ยงไม่ได้แล้ว ก็อย่างที่ว่าพร้อมพูดนั้นละ...ต่อให้เธอมั่นใจในการตัดสินใจของตัวเองแล้ว ก็เชื่อว่าทุกคนจะเคารพการตัดสินใจของเธอ บ้านเธอไม่น่าห่วง แต่ครอบครัวของอีกฝ่ายนี่สิ

คิดๆ ดูทั้งคำพูดเมื่อครู่ของพร้อมและคำพูดของมาสาฟ้า ที่ว่าหากเธอผ่านเรื่องนี้ไปได้แล้วเธอจะได้ทุกอย่าง ทำให้อิงจันทร์มีแรงฮึดสู้ขึ้นมาอีกรอบ หญิงสาวลน้้นก่อนความเจ็บข้้าลงคอคขณะเผชิญหน้ากับชายหนุ่มอย่างตรงไปตรงมาเป็นครั้งแรก

ตอนนั้นแววตาของอิงจันทร์ไม่เหลือความอ่อนแอหรือลังเลให้เห็นพร้อมจึงค่อยเบาใจ แต่ก็ไม่ถึงกับหมดหวังเพราะรู้ดีว่าเรื่องพวกนี้ไม่ใช่ว่าอยากจะทำอะไรก็ทำได้ทันทีเลย แต่เมื่อเธอยึดเครื่องดื่มของเขาไปเรียบร้อยแล้ว พร้อมก็ไม่วู้ว่าจะพูดอะไรต่อ

“งดหวานบ้าง แล้วก็ออกกำลังกาย” ชายหนุ่มเอ่ยด้วยน้ำเสียงเนิบนาบ หลังจากไม่อาจตัดใจทิ้งอิงจันทร์ไว้ทั้งอย่างนี้ได้ เขาจึงหยุดยืนที่ชั้นพักบันไดเบื้องล่าง แล้วเงยหน้ามองอิงจันทร์ ปากก็พูดประโยคที่อิงจันทร์ได้ยินบ่อยจนเอือม

หญิงสาวเลือกที่จะไม่ตอบโต้เขาแล้วดูดูซานมไข่มุกที่แทบจะไม่มีคววมหวานเลยดั่งจิวบเป็นคำตอบ “แต่ก็ชอบหวาน”

รู้อยู่แล้วว่าอีกฝ่ายคงไม่พันที่จะพูดอะไรทำนองนี้ นิสัยดื้อตาลีของเธอ นั้นพร้อมพอจะเดาทางได้ แต่คิดไม่ถึงว่าจะเจอเข้ากับตัวจริงๆ แบบนี้ พอเจอเข้าจริงๆ เขาก็ทำอะไรไม่ได้ เว้นแต่บอกตัวเองให้ปลงกับการคือแ่งไม่ฟังใครของอิงจันทร์ ยิ่งเพ็งเจอเรื่องหนักหนาขนาดนั้น เขาจะปล่อยเธอไปก่อนก็แล้วกัน

“อ้อ ขนมหที่ส่งมาเมื่อวันก่อนนะอร่อยมากนะ เพื่อนพี่ชอบ” คนที่ความสามารถในการเข้าสังคมต่ำเตี้ยเรี่ยดินยกเรื่องเดิมขึ้นมาคุย

กับหญิงสาว เลย์ปากขอบคุณเธออีกครั้งแม้ว่าจะเคยส่งข้อความไปบอกแล้ว

“แค่เพื่อนหรือคะ พี่พร้อมไม่ชอบหรือ” แน่แน่นอนว่าใครชอบของ
ที่เธอตั้งใจส่งให้ก็นับเป็นเรื่องดีทั้งนั้น แต่ขนมมั้นเธอตั้งใจส่งมาขอบคุณ
เขาโดยเฉพาะ หากเขาไม่ชอบก็นับว่าของแทนคำขอบคุณของเธอ
ไม่ได้เรื่องหรือเปล่า

“เห็นว่าสั่งมายากนี่นา” พร้อมแสร้งไม่ได้ยินคำถามชวนจี้จี้
หัวใจของอิงจันทรผู้ไม่คิดอะไรเลยแล้วว่าต่อ “ขอบคุณมากเลยนะ
ถ้าไม่ได้เราส่งมา เพื่อนพี่คงต้องรอคิวอีกนาน เขาต้องอยู่ด้วย”

“แล้วพี่พร้อมชอบไหมคะ” อิงจันทรถามย้ำทั้งที่หน้ายู่เพราะ
ความขัดใจ ในหัวก็คิดหาขนมร้านอร่อยที่ตนและครอบครัวเป็นลูกค้า
ประจำ โดยวางแผนว่าจะส่งมาให้พร้อมอีกครั้งหลังจากที่เธอออกไป
จากที่นี่

การไม่ยอมแพ้แล้วเค้นจะเอาคำตอบจากเขาให้ได้ของเธอทำให้
ผู้ที่ไม่ค่อยได้รับมือกับผู้หญิงแบบอิงจันทรถึงกับนั่งไปอึดใจหนึ่ง ก่อน
จะมองสีหน้ายู่ยากใจของอิงจันทร สุดท้ายเขาก็ถอนหายใจหนักๆ
ออกมาอย่างยอมแพ้แล้วตอบคำถามของเธอจนได้

“พี่ก็ชอบ”

ว่าจบเขาก็หมุนตัวเดินลงบันไดหนีไฟ ทั้งอิงจันทรไว้กับความ
เจียบและขนมไม่มุ่กหวานน้อยของเขา